

ONİKİŞUBAT BELEDİYESİ

Kahramanmaraş

ÖFKELİ KEDİ

Meriç Turan

Genel Yayın Yönetmeni

Serdar Yakar

Kapak İç Düzen

Tayyib Atmaca

Sertifika No: 48044

ISBN: 978-605-71814-3-5

Baskı Tarihi

Ocak 2023

Baskı-Cilt

Sertifika No: 47771

Salmat Basım Yayıncılık Ambalaj San. ve Tic. Ltd. Şti.

Zübeyde Hanım Mahallesi Sebze Bahçeleri Cd. 99/22

06070 Altındağ /Ankara

Meriç TURAN

ÖFKELİ KEDİ

ONİKİŞUBAT BELEDİYESİ

Kahramanmaraş

Meriç TURAN

1978 yılında Nevşehir’de dünyaya gelmiştir. Sağlık, Eğitim ve Kamu Gözetimi ve Muhasebe Standartları Kurumu Denetçisidir.

Turan. “Her Çocuk İçin Kesintisiz Eğitim Projesi”nin sahibi olan Turan’ın, çeşitli dergilerde eğitim, çocuk ve aile üzerine çok sayıda makalesi yayımlanmıştır. Birçok çocuk kitabının editörlüğünü yapmıştır.

Çocuk, gençlik ve aile üzerine konferanslar vermiş olan Turan’ın “Sanal Çocuk” isimli uzun metrajlı bir değerler eğitimi sinema filmi de vardır. Katıldığı birçok söyleşi, radyo ve televizyon programları ve imza etkinlikleriyle toplumla iç içe olmayı tercih eden bir yazardır.

Meriç Turan, Sakarya Üniversitesi Eğitim Enstitüsü’nde “Kahramanmaraş’ta 2023

Eğitim Vizyonu Görüşleri” adlı teziyle yüksek lisansını tamamlamıştır.

TAKDİM

Değerlerine sahip çıkan ve bu uğurda mücadele eden bizler, “Oku!” emrine muhatap olmuş bir inancın, bir kültürün bireyleriyiz... O nedendir ki medeniyet tarihimizde kitabın apayrı bir yeri vardır. Diğer bir anlamda medeniyetimizin temel taşıdır kitap.

Her bir kitap yeni bir dünyaya açılan pencere, uygarlığın yolunu gösteren ışıktır.

“Kitap limandı benim için” der Cemil Meriç “Bu Ülke”sinde... O liman en güvenilir sığınaktır insanoğlu için.

Biz yerel yöneticilere düşen en büyük görev ise bu limanların sayısını artırmak, güzellikleri çoğaltmak ve yeni ufuklar açmaktır gençlere...

İşte tam da bu nedenle göreve geldiğimiz 2014 yılından bu yana siz gelecek nesillerimizin yolunu aydınlatmak için 650.000 kitap basımı gerçekleştirerek binlerce gencimize ışık olmaya çaba gösterdik.

“Kahramanmaraş Bilgiyle Buluşuyor” projemiz ülke genelinde model proje kabul edildi. Bu proje kapsamında 221.500 kitabı öğrencilerimize ulaştırdık ve 2 milyon okuma oranına ulaştık. Bu okuyucularımızdan 72.000 öğrencimiz hiçbir mecburiyeti olmamasına rağmen sınavlara katılarak okuduğu kitapların değerlendirmesini yapmış oldu. Tabii ki okuduklarını en iyi şekilde anlayıp özümseyen öğrencilerimizi çeşitli hediyelerle sevindirmek de bize düştü.

2022-2023 eğitim ve öğretim yılında da devam ettireceğimiz projemiz dâhilinde, 2,5 milyon okuma hedefi belirleyerek 100 bin kitabı daha sizlerle buluşturacak olmanın heyecanı içerisindeyiz.

Her zaman vurguladığımız “Önce Eğitim, Önce İnsan” anlayışımız ile öğrencilerimizin vizyon ve misyon sahibi, hedefi olan ve bu ülke için üreten nesiller haline gelmesini istiyoruz. Kitap okumak insanoğlunun kişisel gelişimine katkı sağlayan en mühim etkenlerden biridir. Toplumumuzda kitap okuyan insanlar çoğaldıkça, kültür ve eğitim seviyesi yükselecektir. Ülkemizde eğitim seviyesi yükselirse farkındalık sahibi, bilinçli ve mutlu insanlarımızın sayısı artacaktır. Okumak; gezmeden, görmeden bilgiye ulaşabileceğimiz en kolay yoldur.

Sosyal belediyeçilik anlayışı içerisinde teknik ve alt yapı hizmetlerinin yanı sıra kültürel etkinliklerde de ismini duyuran belediyemiz kent kimliği ile ilgili yayınladığı kitaplarla da takdir toplamaktadır.

Çocuklar bizim geleceğimizdir. Onları en güzel şekilde yetiştirerek geleceğe hazırlamak zorundayız. Onları ne kadar doğru bilgilerle yetiştirirsek gelecekte de ona göre şekillenir. Bu vesile ile Meriç Turan kardeşimizin hazırlamış olduğu çocuk hikayelerinden «Öfkeli Kedi» adlı çocuk kitabını okura sunmanın mutluluğunu yaşıyoruz.

Meriç Turan kardeşimizi tebrik eder eserlerinin devamını dilerim...

Hanefi MAHÇİÇEK
Onikişubat Belediye Başkanı

Merhaba sevgili dostum, Öfkeli Kedi'nin maceralarıma hoş geldin!

Benim adım Hürcan. Bu kitabın kahramanıyım. Öncelikle seni tanıdığım için çok mutlu olduğumu söylemek isterim. Çünkü sen, binlerce kitap arasından bu kitabı okumayı tercih ettin. Bu nazik davranışına karşılık ben de dostluğumuzu daha da güçlensin diye sana bu mektubu yazıyorum.

Başka kitapların kahramanları okurlarına mektup yazıyorlar mı, bilmiyorum. Ama sanırım ben dünyanın en zeki, çevik ve ahlaklı kedisi olduğum için, bu fikir herkesten önce benim aklıma geldi. Ayrıca, aramızda küçük bir münakaşa geçmiş olsa da, bu mektuba kitabında yer veren Meriç ağabeye teşekkür ediyorum. Meriç ağabey deyince... yabancı biri değil, bu kitabın yazarı.

Sevgili dostum, benim için değerli olduğunu bilmeni isterim. O yüzden sana bir sır vereceğim. Bu Çiko Fuat var ya, birazdan kitabı okuyunca kim olduğunu göreceksin, Meriç Ağabey'in akrabasıymış. Ciddiyim! Boztüy kulaklarıyla duymuş, telefonda ikisi konuşurken kulak misafiri olmuş. Boztüy'e güvenebilir miyiz, bilmiyorum. O kim diyeceksin şimdi de, değil mi? Neyse... Hepsiyle birazdan tanışırsın, merak etme. Bu konuyu şimdilik zamana bırakalım. Meriç Ağabey, nasılsa bir gün açıklar bunu.

Sevgili arkadaşım,

Sen de bilirsin ki arkadaşlar birbirlerinin heyecanlarını ve duygularını önemserler. Seni önemsediyimi sakın unutma! Kitabı okurken bunu daha iyi anlayacaksın. Bu arada, daha önce bir kitap kahramanı ile arkadaş oldu mu, bilmiyorum. Cevabın hayır bile olsa hiç üzülme, çünkü artık ikimiz arkadaşız. Heyecan ve macera dolu hayâllerinin içinde olmak ve arkadaşın olmak benim için büyük mutluluk! Bak sana ne diyeceğim şimdi: Kitaba başlarsan çok çabuk bitireceğinden eminim. Çünkü gerçekten çok maceralı ve heyecanlı, hiç sıkılmazsın. Başıma gelenlerle ilgili düşüncelerini, varsa uyarılarını, bu kitapla ilgili başından geçen şeyleri bana yazabilirsin. Şunu bil ki: Zevkle okurum.

Bana bir mektup yazacak olursa, Meriç Ağabey'in idh50@hotmail.com adresine e-posta ile gönderebilirsin. Merak etme, mektubun bana mutlaka ulaşır. Haftanın beş günü Meriç Ağabey ile beraberiz bu aralar. Mektubun elime geçince cevap yazmaya çalışırım.

Seninle tanıştığımıza gerçekten çok sevindim. Şimdiden güzel okumalar diliyorum sana... Kendine çok iyi bak.

Hoşça kal!..

Öfkeli Kedi

SEVGİLİ ANNE – BABALAR, DEĞERLİ ÖĞRETMENLERİMİZ,

Bu kitapta, özellikle çocukluk ve ilk gençlik dönemi heyecanıyla hayal dünyalarının kapılarını sonuna kadar açan savunmasız gençlerin, fantastik edebiyat adı altında zihinlerinin karıştırılmasının önüne geçmek adına bütünüyle gerçekçi macera unsurları kullanılmıştır.

Argo ve küfür içeren kelimelerin kullanılmamasına özen gösterilmiştir. Kişiliklerinin doğru gelişmesi için sevgi, saygı, sorumluluk, adalet, yardım severlik, doğruluk ve dürüstlük, güven, özgüven, hoşgörü, alçakgönüllülük, empati, kanaatkarlık, çalışkanlık ve sabır ilkelerinin tamamına yer verilmiştir.

Edebiyat aracılığıyla çocuklara ve gençlere, spor sevgisi verilmeye çalışılmıştır. Şiddet ve kavga yerine, spor ve ahlâk üzerine kurulu yaşantı modeli önerilmiştir.

Güzel dilimiz Türkçe'mizin eşsiz kelime hazinesinden en yüksek ölçüde yararlanılmaya çalışılmıştır. Çocuklarımızın ve gençlerimizin okumalarında güçlük çıkartan yabancı kelimeler kullanılmamıştır.

TEŞEKKÜR

“Öfkeli Kedi Hürcan” adını verdiğim bu çocuk romanı yayımlanıncaya kadar desteklerini esirgemyen ve kitabın son okumasında da büyük emeği geçen değerli hocamız Prof. Dr. Bayram Dalkılıç’a ve ilgilerini esirgemeyen genç okurlarıma teşekkürlerimle...

BİRİNCİ BÖLÜM

“ÇİKO FUAT İLE ÖFKELİ KEDİ HÜRÇAN’IN YOLLARI AYRILIYOR...”

Gazetelerde her gün boy boy ikisinin fotoğrafları yayımlanıyordu. Çiko Fuat çoktan şöhret rüzgârına kapılmış, Hürcan’ın uyarılarına kulak asmiyordu artık.

Bir televizyon programı çıkışında “Ben bu işten sıkıldım! Ben maskot muyum?” dedi Öfkeli Kedi Hürcan.

“O nasıl söz dostum?” Bu da nereden çıktı şimdi? Maskot ne demek? Biz ortağız seninle!” diye cevap verdi şişman adam.

“Ortak demek, ortağız öyle mi? Bu nasıl ortaklık?” dedi Hürcan. “Ben artık yokum! Ben bir sporcuyum. Sporculuğumla konuşmak isterim. O kanal senin, bu kanal benim, böyle hayat istemiyorum Fuat!”

“Bu ne demek şimdi?” dedi Fuat, canı sıkılmıştı. “Bunun kime ne zararı var? Hem biz bunu hak ettik dostum. Zaten hak ettiğimiz için herkes- “

“Hayır!” diye sözünü kesti, “Ben kararımı verdim, çöplüğüme geri döneceğim. Şöhret, para pul istemiyorum. Patküdo benim her şeyimdi. Fakat şu an sakatım. Ne zaman iyileşeceğim de belli değil,” diyerek başını önüne eğdi.

Fuat, Hürcan’ı sakinleştirmek istediye de bunu başaramadı. “Beni ikna etmeye çalışma! Şimdi gidiyorum. Uzun bir süre buralara dönmek istemiyorum.”

Fuat, "Hürcan," dedi. "Beni biraz dinle dostum. Biliyorsun birçok anlaşma yaptık. Programlara çıkmazsak para--"

Hürcan bir an duraksadı, "Senin derdin sadece bu değil mi?" dedi, "Para! İşte bütün sorun bu!"

Fuat hafif kekeler gibi:

"Ama para gerekli dostum..." diye kendini savunmaya çalıştı. Sesini alçaltarak "Sen de biliyorsun ki bütün bunlar..."

Hürcan, sözünü yine kesti:

"Tamam, sus artık!" dedi. "İşte gidiyorum buradan. Beni arayan olursa gelip oraya gitti dersin, çöplüğüne, kendi sokaklarına, Sıra Serviler'e döndü dersin! Şimdi, hoşça kal, Bay Şöhret!" Kapıyı hızla çarparak çıktı.

Öfkeli Kedi Hürcan, çok üzgündü. Aslında o en yakın dostunun, bu hale gelmesine üzülüyordu. Bu kararı istemeyerek alıyordu... Derin bir hüznle uzun yollara düştü. Karanlık, soğuk, yabancı olduğu caddelerden, sokaklardan geçerek gecenin karanlığında kayan bir yıldız gibi süzüldü. Bir saat sonra oraya yaklaşmıştı. Gece karanlığında, yanan tek sokak lambası ile o köprü gözüküyordu. Beş dakika daha yürüdü ve Ağırbel Köprüsü'ne ulaştı. Üzerine gelince, "Bugünden sonra Patküdo için bir daha buradan geçmeyeceğim, yemin olsun!" diyerek ağır şekilde yemin etti.

Mahalleye girince, sokakları daha karanlık buldu. Yeni başlamış büyük inşaatlar her tarafı kapatmıştı. Onlara baka baka ilerledi. Bazısının çevresinden dolanmak zorunda kaldı. Kediler Sokağı olarak bilinen

sokağa artık iyice yaklaşmıştı. Nihayet eskiden açık çöp dökme alanı olan yere geldi. Burası şimdi onlarca büyük çöp konteynerine ev sahipliği yapıyordu. Kediler Sokağı, yani Mihçioğlu Sokak, bunların güneyinde, eski ve yüksek beton duvarların tam arkasındaydı. O duvarları aştı ve heyecanla öbür tarafa geçti.

Mihçioğlu Sokak'taki terk edilmiş evlerden biri olan bir evin önüne kadar gelmişti. Burası, onun dünyaya geldiği evdi. Eve doğru bakarak, "Merhaba ait olduğum yer!" dedi usulca. Artık kendi kolonisinin güvenli sokaklarındaydı. Etraftakiler onu hemen fark ettiler. Bu gibi durumlarda aralarında, kedilere özgü bir fısıldama şekli olan pisilti yoluyla konuşurlardı. Bir süre sonra pisildemeleri bitti ve onun duyacağı bir şekilde konuşmaya başladılar. Sanki bir tiyatro oyunu oynuyor gibi halleri vardı.

"Hey! Bakın, kim gelmiş?"

"Hürcan değil mi ya o?.."

"Evet! Tam üstüne bastın!"

"Bence de, bence de ona çok benziyor!"

"Ne işi var burada?.." dedi, içlerinde sıska ve hilebaz olanı ve Hürcan'a doğru seslendi:

"Ne oldu adamım ne geziyorsun burada? Kanal 905'ten kovuldun mu yoksa?"

Bir başkası güya cevap verdi:

"Hayır Boztüycüğüm! Hayatım film olacak! Hem artık ben Kanal 46'dayım?"

Bir diğeri, ciddi sanarak:

"Cidden mi? Hep seyrettiğim kanal, hangi prog-

ram?" dedi. Önceki konuşan gri renkli olanı,

"Pisi-kon, Tüye Son programında..." diye cevap verdi.

Hepsi birden kahkaha atmaya başladılar. Boztüy, lafı kaldığı yerden alarak:

"İşte sevgili izleyiciler!.. Öfkeli Kedi Hürcan... burada doğdu; bu mahallede, bu sokakta!.. Gördüğünüz gibi o da bir zamanlar etraftaki şu pasaklı kediler gibiydi." dedi ve bu sırada patisiyle Sarman'ı işaret etti, "Etraftaki şu pasaklı kediler gibi sefil, kirli ve aç bir kediymi sadece."

Hepsi tekrar gülüşmeye başladılar.

Sokaktan geçerken duyduğu bu sözler Hürcan'ı çok üzmüştü. Hatta Fuat'ın yaptığından bile daha fazla... Onlar ise kendi aralarında Hürcan ile dalga geçmeye devam ediyorlardı. Sarı kafalı Tırman isimli olanı girdi bu defa:

"Öyle mi gerçekten? Hayatı film mi olacakmış?"

Boztüy yine söze karıştı:

"Tabi ya... Televizyonda memleketi sorulduğunda verecek bir cevabı olmalı. Buradan yeni fotoğraflara ihtiyacı var demek ki..."

İçlerinde en zayıf olan Kaymaz, pis pis gülererek lafa girdi bu defa:

"Demek anılarını tazelemek için gelmiş Sıra Serviler'e, öyle mi yani? Yakışır kardeşime..."

Hürcan hiçbirine cevap vermedi. Onlara doğru döndü ve sadece, "Hoş bulduk..." dedi. Hayatta bazen böyle şeyler oluyor diye geçirdi içinden. Bahçe duvarından sessizce süzüldü ve eski evine girdi. Fa-

kat buraya çoktan başka bir aile yerleşmişti bile. Onlardan özür diledi ve hemen geri çıktı. Bir süre nereye gittiğini bilmez şekilde yürüdü. Yürüdüğü bu ıssız caddeye düşen kendi gölgesine bakarak dakikalarca dolaşıp durdu. Sokak lambalarının altından geçtiğinde gölgesi kocaman bir kaplana benziyordu.

Fakat Hürcan'a yapılan bu nezaketsiz davranış çoktan Bilge Kedi Tamga'nın kulağına gitmişti. Olanları işiten Ulu Bilge Tamga, tüm kedileri acilen topladı. Onlara bu davranışlarından dolayı fırça atmaya başladı:

"Sizlere ne oluyor, ha? Bir kardeşiniz aranızda dönüyor; hem de kimi kimsesi yok ve sizler ona nasıl davranıyorsunuz!"

"Ama Bilge Tamga!"

"Aması filan yok bu yaptığınızın. Bu tutum kardeşliğe sığmaz. Vicdanlı olmalısınız, merhametli olmalısınız! O garibanın haline baktınız mı hiç? İyice bakmış olsaydınız doğruyu görebilirdiniz. Ben şöyle bir baktım uzaktan. Sekiz canı gitmiş gibiydi zavalı."

Kediler büyük bir sessizliğe gömülmüşlerdi. Bilge Tamga sözlerine yüksek bir sesle devam etti:

"Siz ne söylerseniz söyleyin o sizin kardeşiniz, benim de bir evladım. Aslına bakarsanız, o da sizin ve benim gibi sadece bir kedi. O buraya sizlere karşı kibirlenmeye de gelmemiş, sizlerden bir şey almaya da... Cevap verin, o herhangi birinizden hiçbir şey istedi mi? Cevabı ben biliyorum; hayır. Öyle değil mi? Öyleyse ne diye böyle davrandınız? Nasıl da aşağılık kompleksine kapılmışsınız... Nefsiniz sizi

ne hale getirmiş, önce dönüp kendi halinize bir bakın!”

Bilge Tamga hiçbir cevap beklemeden hızlıca telgraf direğindeki odasına çıktı. Kediler bu davranışlarından dolayı çok utanmışlardı ve bu yaptıklarından –birisi hariç- pişman oldular. Bilge kedinin arkasından:

“Özür dileriz Bilge Tamga!” diye seslendiler.

Bilge Tamga, direğin ucunda durdu ve aşağıya doğru bakarak:

“Benden değil...” dedi, “Gidin ve ondan özür dileyin! Onu bulmadan da sakın dönmeyin! Bu iş çözülene kadar akşam görüşmeleri olmayacak. Onun gönlü alınana kadar Kedi Konseyi’ni tatil ediyorum!”

Kolonidekiler böyle kararlara hiç alışık değildiler. Bilge Tamga bu davranışıyla yine büyüklüğünü göstermişti. Zaten bu sayede kedilerin huzur içinde olduğu ender sokaklardan biriydi burası. Bunu da ona borçlu olduklarını bilirdi hepsi. O arkasını dönüp içeriye giderken hafif hafif nisan yağmuru çiseliyordu...

Bilge Tamga gözden kaybolunca Boztüy ve Keçekulak hemen Hürcan’ı aramaya koyuldular. Onu sokağın her köşesinde aradılar. Bakmadıkları yer kalmamıştı; konteynerlerin oraya bile geçip baktılar ama yoktu. Bu sırada yağmur şiddetini giderek artırıyordu. Tam koloniye dönecekleri sırada Bakkal Hamdi’nin çöpünün arkasında bir karaltı gözlerine çarpmıştı. Hızlıca oraya vardıklarında onu, yani Hürcan’ı fark ettiler. Nihayet onu bulabilmişlerdi.

Fakat burası gerçekten kötü bir yerdi. Hiçbir kedinin yatmak istemeyeceği kadar kötü bir yer... Köpek tehdidine de açıktı. Hem yıkılmak üzere olan bir duvar dibiydi, hem de bir lokma olsun yiyecek bir şey çıkmazdı bu çöpten. Ne varsa bakkalın ambalaj atıklarıydı bu çöptekiler; kâğıt, poşet, şişe gibi şeyler. Şiddetini artıran yağmur, Öfkeli Kedi Hürcan'ı çok fena ıslatmıştı.

“Hey dostum!” dediler ikisi de birden, “Haydi ama! Sen de bizimle geliyorsun. Bu akşam Bilge Tamga'nın misafiri olacaksın.”

“Rahatsız etmek istemem.” dedi Hürcan mahcup şekilde, “Teşekkür ederim, ben böyle daha iyiyim...”

Gülümseyerek, “Seni gururlu serseri...” dedi Boztü. “Biz seninle eski dost değil miyiz? İtiraz istemiyorum, hadi kalk, gidiyoruz” diye ısrar etti.

İKİNCİ BÖLÜM

“BİLGE TAMGA ÖFKELİ KEDİ HÜRRCAN’I EĞİTMEYE BAŞLIYOR...”

Bilge Tamga, bağdaş kurduğu eski mitil üzerinde bir süre derin derin düşündükten sonra:

“Zaman her şeyin ilacıdır evlat!..” dedi, titrek bir sesle.

Hürcan:

“Peki ama, ben nereden başlayacağım şimdi Bilge Tamga?” dedi.

“Biten bir şey yok ki evlat.” diye cevap verdi ona Bilge Tamga, “Zaten hayat bir şekilde devam ediyor. Bir baksana etrafına, her şey ne kadar canlı, hayat nasıl da kıvıl kıvıl sürüp gidiyor! Sen sadece kendin olmaya devam edeceksin evlat. Gerisi kolay...”

Hürcan kaygılı bir sesle tekrar sordu ona:

“Ama beni tekrar aralarına kabul edecekler mi sizce?”

“Bak evlat, sen buraya bir hatadan sonra dönmedin. Onurun için aldığın bir kararla döndün. Sen, biz kedilerin en özel sporu olan milli bir patküdücü olarak, bir şampiyon olarak aramıza döndün.” dedi Bilge Tamga ve sözlerine devam etti: “Onlar senin değiştiğini sanıyorlardı. Ben gereken ikazı yaptım. Sen de onlara eski Hürcan olduğunu, hatta artık çok daha güçlü bir şampiyon olarak buraya geldiğini göstermelisin...”

Hürcan, Tamga’nın bu sözlerine itiraz etmek istedi:

“Patküdo mu? Hayır Bilge Tamga! Ben o formayı yeniden giyeceğimi hiç sanmıyorum.”

“Sakın böyle konuşma Hürcan!” dedi Tamga, başını dimdik kaldırdı ve “Sen o formayı giyeceksin, hem de en kısa sürede giyeceksin. Bununla da kalmayacaksın, Sıra Serviler’deki minik kedilere patküdo öğreteceksin. Sen bu sokağın son sporcusu olmayacaksın Hürcan! Senin elinden nice şampiyonlar yetişecek. İşte o zaman gerçekten kazanmış olacaksın ve ölümsüz bir kahraman olarak anılacaksın! Tıpkı Yüce Mamoste gibi!..”

Bilge Tamga’nın bu coşturan sözleri, Hürcan’ın tüylerini diken diken etmişti. Bunun üstüne söyleyecek başka söz bulamadı...

“Şey...” diyebilirdi sadece.

Tamga bu defa şefkatle bakarak:

“Hadi evlat!” dedi, “Sen güçlü bir kedisin. Artık kendine gel.”

“Umarım Bilge Tamga,” diye cevap verdi Hürcan, “ama belki biraz zamana ihtiyacım var.” dedi.

Bilge Tamga’nın odasını aydınlatan mum ışığı, içeriye sızan rüzgârla hafifçe titredi. Odadaki sessizliği yine Bilge Tamga bozdu:

“Onun için üzülüyorsun, biliyorum.” dedi Bilge Kedi.

Hürcan anlamadı, “Kimin için?” dedi.

Bilge Tamga gülümsedi ve “Fuat için.” dedi.

Bilge Tamga, Hürcan’ı konuşturmak istiyordu.

“Seni üzen şey, onun böyle değişmesi,” dedi ve nasihat etmeye başladı: “Bir dostunu kaybetmek her-

kesi üzebilir, seni anlıyorum.” dedi.

Hürcan, bakışlarını kaçırarak:

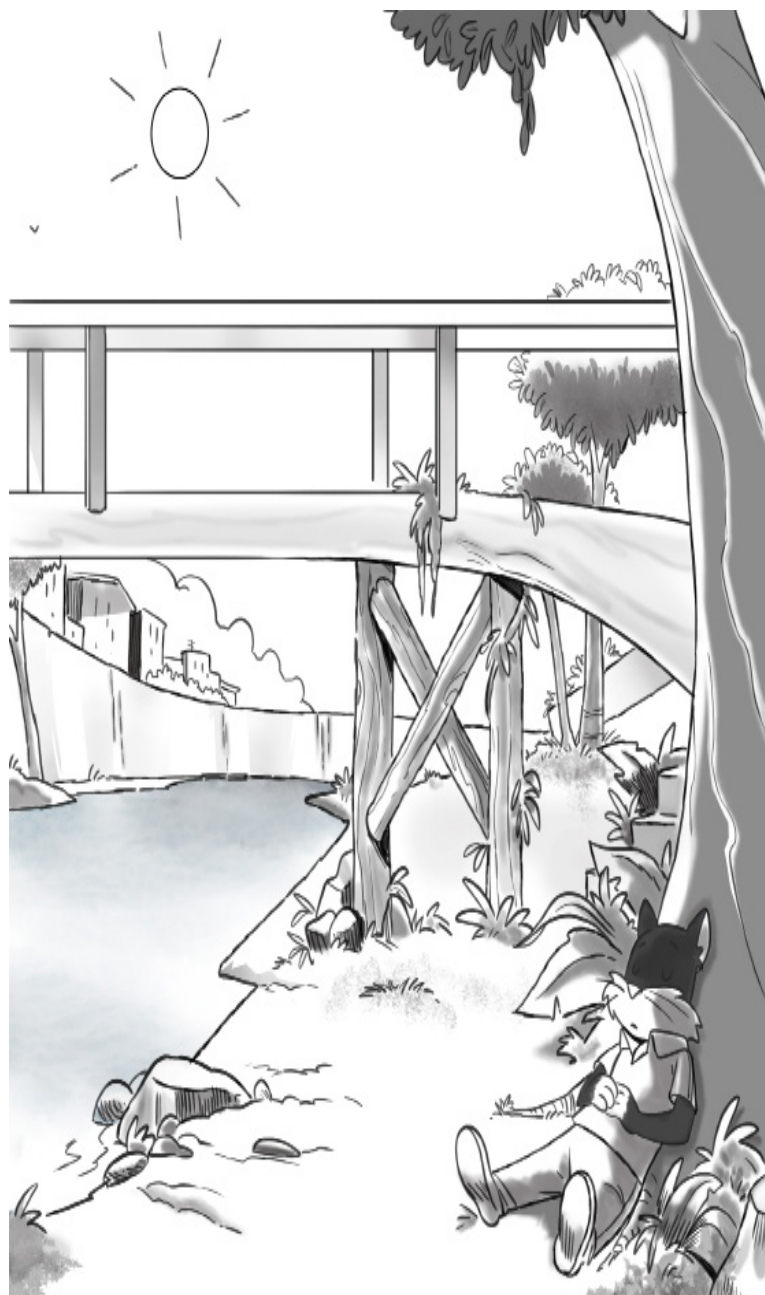
“Onun için mi?” dedi, “Yok efendim, niye üzülüyüm! Hem o kim ki? Bencil, şöhret düşkünü, budalaların teki o, sıradan bir patküdo tüccarı!”

Bilge Tamga Hürcan’ın duygularını anlıyordu. O ise Fuat konusunun açılmasını istemiyordu. Tamga, “Bana sorarsan,” dedi, “ona öfkелisin. Bence bu öfken, ona olan sevginden” dedi. “Haklı bile olsan, onu yalnız bırakma, onunla konuşarak çöz sorunları.”

Hürcan daha fazla dayanamadı:

“Kutlu Tamga! Lütfen, siz bile onun adını anmayın benim yanımda...” dedi.

Hemen anlaşılmasa da, Bilge Tamga ile konuşmak herkese iyi gelirdi. Bir süre sonra Hürcan izin isteyip onun yanından ayrıldı. “Bilge Tamga, konuşmak için doğru kişiydi sanırım” dedi. Çünkü yüreğini ferahlamış hissediyordu. Keyfi yerine gelmişti. Etrafı göz atayım diyerek, duvarların üzerinde aheste aheste yürümeye başladı. Bir yandan Tamga’nın sözlerini düşünüyor, bir yandan yolda gördüğü minik patileri süzüyordu. Onlara bakıp hayaller kuruyordu. Üzerlerinde beyaz patküdo forması, renkli kuşakları bağlamış olarak canlandırıyorlardı gözünde, sonra, birlikte antrenman yaptıklarını... Yakınından geçen bir sokak köpeğinin havlamasıyla kendine geldi, irkilmişti, hızlandı. Yorulduğunu hissedince bir çınar ağacının tepesinde dinlendi. “Boş hayaller bunlar Hürcan!.. Boş hayaller!” dedi kendi kendine. Haline baktı ve “Bir evin bile yok, nereye gideceksin, sen bunu

düşün!" dedi. Saat çok geç olmuştu. Tekrar sokağa döndü, çay ocağının olduğu yeri güvenli buldu. Önündeki gazoz kasalarından birinin altına girerek uykuya daldı.

Sabah güneşini vücudunda hissetti. Birazdan buralar hareketlenir, diye düşündü ve hemen oradan ayrıldı. Kendine daha تنها bir yer aradı. Biraz dolaştıktan sonra köprü geldi aklına. Sıra Serviler'i Deliklitaş'tan ayıran tahta köprüye kadar gitti. Baktı ve eski günleri düşündü. Burada birçok anıları vardı. Bu köprü onun ilk patküdo antrenmanlarını yaptığı yerdı. Fakat önceki gün itibariyle farklı bir anlam kazanmıştı. Çünkü burası artık bir sınır çizgisiydi Hürcan için, bir ülke sınırı gibiydi. Artık bir daha buradan öteye geçmeyeceğine yemin etmişti. Gerçekten de bu köprünün karşı tarafında başka bir dünya vardı. O dünyaya ait olmak istemiyordu Hürcan. Çünkü o dünya, oldukça acımasızdı, o yüzden Ağırbel köprüsü dünü ile yarını arasında kesin bir sınırdı. Bu köprüden ötede insanların çıkarları, hesap kitapları, paraları, şöhretleri, hırsları vardı. Giderse işin ucunda yine harcanmak vardı.

Bir daha öteye geçmemekte kararlıydı.

Etrafa göz gezdirdi ve köprünün oldukça تنها bir noktasını aradı, sol ayağına doğru indi ve balkona benzeyen, üstünden geçenlerin onu göremeyecekleri bir yere oturdu. Uzun uzun baktı, manzarayı seyre daldı. Ağırbel Deresi kenarında çıkmış su bitkilerini okşayarak yılgın yılgın akıyordu. Akarsuyun sesini dinlemek ve onu seyretmek çok rahatlatmıştı, onu seyrettikçe eski günlerine gitti. Üzerindeki yor-

gunluğun farkındaydı ama bundan nasıl kurtulacağını bilmiyordu. Bakarken sıcakın da etkisiyle gözleri ağırlaştı, derenin hafif hafif esen rüzgârı, yorgun bedenini okşuyordu. Gözleri yavaş yavaş kapanıyordu. Kendisini saunada gibi hissediyordu. Bilge Tamga'nın teselli eden sözleri ile uykuya daldı.

ÜÇÜNCÜ BÖLÜM

“ÇİKO FUAT ÖFKELİ KEDİ HÜRÇAN’I İKNA ETMEYE ÇALIŞIYOR...”

Aradan birkaç saat geçmişti. Güneş yönünü değiştirmiş ve Hürcan’ın bulunduğu yere artık gölge düşmüştü. Bir an üşüdüğünü ve sanki yanında başka birinin oturduğunu hissetti. O yorgun gözlerini açmaya çalışırsa, dereden gelen hafif ve serin esinti, parlak ve gri tüylerini bir o yana bir bu yana yatırıyordu. Gözlerini yanındakinin, “Hey şampiyon! Hadi uyan!” sözleriyle tamamen açtı.

İlk baktığında bunun bir göz yanılması olduğunu sandı. Bu yüzden her zaman temiz ve bakımlı olan patileri ile gözlerini iyice ovdu, sonra tekrar baktı... Ne yazık ki bu bir yanılma değildi, karşısında duran Çiko Fuat’ın ta kendisiydi. Elinde kocaman bir çikolata ile yanı başında oturuyordu.

“Hey şampiyon...” dedi oturduğu yerden, “Hadi artık, bu kadar inatçılık ettiğin yeter...”

Hürcan, Fuat’ı en azından bugün için beklemedi. Bu yüzden ve biraz da uyku sersemliğinin etkisiyle, önce onu biraz dinledi.

“Şu haline bakar mısın ortak?” dedi Çiko Fuat, “Ne sen, ne de ben bu halde olmayı hak etmiyoruz dostum.”

Hürcan bağdaş kurarak oturmuştu, cevap vermeden dinliyordu.

“Buraya sırf ne için geldim biliyorsun değil mi?” dedi suratını asarak, “Seni şu anlamsız, saçma ina-

dından vazgeçirmek için...”

Bir süre sustular, sonra Fuat tekrar kararlı bir şekilde isteğini söyledi Hürcan’a:

“Şimdi hemen kalkıyoruz ve evimize dönüyoruz!”

Üzerinde bir beyaz tişört ve siyah gözlük, ağzının kenarından sızan kahverengi sıvı ile Fuat hiç etkile-yici görünmüyordu. Köprüden aşağıya sarkıtığı bacaklarını ileri geri yaramaz bir çocuk gibi sallayıp duruyordu. Bu haliyle onu gören biri; beyaz tişört giymiş, şişman, yaşlı ve saldırgan bir şempanze sa-nabilirdi. Hürcan gözlerini kısarak:

“Ne işin var burada?” dedi.

Fuat umutlu bir şekilde karşılık verdi:

“Ne işim mi var? Aşk olsun şampiyon...” dedi bu defa güler yüzle, “Bak dostum, tamam, sen kazandın. Her şey senin istediğin gibi olacak. Her şeyi iptal ettirdim; reklam anlaşmaları, televizyon programları, radyo söyleşileri... Hepsini ama hepsini, artık işimize bakacağız. Bundan sonra yalnız parküdo olacak yaşantımızda!”

Hürcan ona inanmamıştı. Alaycı ve inanmamış bir yüz ifadesiyle ona baktı ve o bildik öfkeli kedi gülümsemesiyle:

“Diyorum ki Fuat!..” dedi ağzını suratının bir tarafına çekerek, “Senin şu nazik yüreğinde arada bir böyle bir spor aşkı patlak veriyor ya, acaba diyorum, ben buna neden hiç inanamıyorum? Bu beni niçin hiç şaşırtmıyor? Sebebi ne olabilir bunun Bay Çiko?”

Çiko Fuat, gözlerini kocaman açtı ve bir cevap

vermeye hazırlanır gibi sağı sola baktı. Fakat bu çabasının elindeki çikolata ambalajını atacak yer bulamadığından olduğu bir süre sonra anlaşıldı. Atacak yer bulamayınca kırmızı renkli çikolata ambalajını katlayıp beyaz tişörtünün göğüs cebine sokuşturdu. Bu arada düşünmek için zaman kazanmıştı. Yine çok kararlı görünmeye çalışan bir tavırla:

“Sen dalganı geç bakalım...” dedi ve devam etti, “Hem sebepsiz yere ürkek bir serçe gibi şehri terk et, azılı bir köpekten kaçır gibi bu dördüncü sınıf mahalleye gel; hem de dünden beri olan biten onlarca şeyden haberin olsun. Olmaz elbette!” dedi, “Memlekette yer yerinden oynadı arkadaş!”

Fuat bir süre sonra deliler gibi kendi kendine gülmeye başladı. Gülerken göbeği sallanıyordu, neredeyse dengesini kaybedip suya düşecekti. Sonra, o çirkin kahkahası, istop eden bir motorun durması gibi “hıyk!” diye bitiverdi.

“Nasıl haberin olsun ki? Burası Sıra Serviler; şehre en uzak bir arka mahalle. Savaş çıkırsa duymazsın burada. En son kaç saat önce bir araba geçti şu köprüden, Allah bilir?” dedi.

Bu konuşmadan iyice sıkılmıştı.

“Sadede gel Çiko!” dedi, usanmış bir ses tonuyla. Bunu fark eden Fuat,

“Hey! Biraz sakın olur musun ahbab!” dedi, “İşte yine aynı öfke. En sevdiğim hallerin, bu yüzden seviyorum seni. Sen dünyanın en karizmatik, en zeki, en kararlı, en cesur...ve en öfkeli kedisisin...”

Çiko Fuat politikacılar gibi dakikalarca pişkin pişkin konuşmuştu. Sonunda yüzünde sahte bir ifadey-

le Hürcan'ın omzuna dokundu. Oturduğu yerden poposunu kaldırmaya uğraşıyordu. Bu haliyle gaz çıkarmaya çalışan bebeklere benziyordu. Bir süre sonra pantolonun arka cebinden bir şey çıkardı. Kullanılmış bir mendile benziyordu bir gazete sayfasıydı. Üzerine oturulduğu için yıprandığı anlaşılıyordu. Hürcan'a uzattı ve "Al, bak şuna!" dedi, "Oku, ne yazıyor?"

Hürcan, bir taraftan okurken, göz ucuyla Fuat'a baktı.

"Patküdo Milli Takımı Çiko Fuat'a Emanet..." yazıyordu. O ilgilenmez bir tavırla elindekini Fuat'a tekrar uzattı.

"Ne güzel!" dedi, "Başarılar dilerim. Şimdi git ve beni yalnız bırak!"

Fuat böyle bir tepki beklemiyordu.

Ağırbel Deresi'nde esen ikinci rüzgârı, dere kenarındaki ılgın dallarını okşuyordu sanki. Hürcan, sert bir ses tonuyla:

"Bir şeyden haberim yok, olmasın da." dedi." Evet, bir süredir televizyon izlemiyorum. Telefonum da kapalı ve halimden çok memnunum."

Fuat başını sağa sola sallayınca Hürcan:

"Aslına bakarsan iyi oldu." dedi. "İşte şimdi kendime döndüm, özüme, gerçeklerime, huzur dolu yuvama döndüm."

Çiko Fuat başı önünde sadece dinliyordu. Hürcan konuşmaya devam etti:

"Sana önce de söyledim. Sen, kariyer planı, şöhret hırsı, para derken beni kaybettin. Artık çok geç, bu-

nu kafana sok Fuat!”

Fuat çaresizce:

“Ama Hürcan, bunları ikimizin geleceği için yaptım dostum.” diyebilirdi sadece.

Hürcan patisinde gezdirdiği bir minik çakıl taşınu dereye doğru fırlatırken:

“Sana dargın değilim Çiko, belki biraz kırgınım. Fakat şunu artık kabul et, bundan sonra yollarımız ayrı. Dert etme, yeni bir milli takım kurarsın; yaparsın, biliyorum. Yalnızlığını sev, buna alış... Bensiz de başarırısın, inanıyorum.” dedi ve konuşmaya başladıklarından beri ilk defa gülümseyerek, “Hem o kediler arasından hayallerini paylaşabileceğin niceleri çıkacaktır. Yolun açık olsun...” cümlesini kurduktan sonra, Fuat’ın gözlerine acı acı bakıp sözlerini noktalamadı.

Bu onun veda konuşmasıydı aslında. Çiko Fuat’ın söyleyecek sözü kalmamıştı. Hürcan, bir hareketle yerinden zıplayıp kalktı.

“Şimdi gitmem lazım.” dedi, “Kendine bundan sonra iyi bak, hoşça kal...”

Çok hızlı şekilde köprünün ahşap gövdesinden yukarıya tırmanmaya başladı.

“Hürcaan!” diye seslendi Fuat. Sesini duyurabilmek için ve iki elini ağzının kenarına koyarak:

“Hürcan! Hürcan Dostum! Dur bir dakika!” diye bağırdı.

Hürcan köprünün korkuluğuna ulaşınca dönüp son kez baktı ona. Fuat bağırmaya devam ediyordu:

“Seni inatçı keçi... Dinle beni, nereye gidiyor-

sun!..”

Öfkeli Kedi saniyeler içinde gözden kaybolmuştu. Çiko Fuat üzgündü. Ağlamamak için kendini zor tutuyordu. Fakat bu defa baltayı taşa vurduğunu ve onu kaybettiğini anlamıştı. Yerinden kalkmaya çalıştı. Bu haliyle de emekleyen bir bebeğe benziyordu. Sonunda kalkmayı başardı ve pantolonun arkasını iki eliyle çırptı. Başını sağa sola salladı, çok üzgündü. Başını kaşıyarak ağır ağır yürüdü ve köprünün tam üzerinde bekleyen son model kırmızı spor arabasına binerek hızlıca oradan uzaklaştı.

DÖRDÜNCÜ BÖLÜM

“HÜRÇAN’A ÖFKELİ KEDİ LAKABI NASIL TAKILDI?..”

Hürcan’a “Öfkeli” lakabını bir maç sırasında spor spikeri vermişti. Bir Finlandiya kedisi ile Avrupa Gençler Şampiyonası’nda parkeye çıkmışlardı. Kilo ayrımı olmayan bu turnuvadaki ilk rakibi olan Finli, oldukça iri kıyım bir kedi idi. Formasının belindeki siyah ipi öyle sıkıydı ki neredeyse göbeği dışına taşıyordu.

Maç başlamış ve hakem patküdocuları parkenin ortasına davet etmişti. Bu sırada Finli kedi hâlâ kendi köşesinde sohbete devam ediyordu. Centilmenlik kurallarını hiçe saydığı belliydi. Önceki Avrupa Şampiyonu olması onu iyiden iyiye şımartmışa benziyordu. Köşesinden parkeye doğru gelirken Hürcan’a bazı çirkin hareketler yapmıştı. Sonra bu da yetmezmiş gibi seyirciye doğru dönüp, kocaman patilerini işaret etmişti. Bu hareket ‘Onu ezeceğim!’ anlamına geliyordu. Hürcan öylesine öfkelenmişti ki Fuat onu sakinleştirmekte zorlanıyordu. Maçın başlaması bu gerginlik yüzünden gecikiyordu. Hakemler ise ötekinin bu çirkin davranışlarını cezalandırmamış, aksine Hürcan’a ceza puanı uygulamışlardı.

Neticede parkeye dönülmüştü. Tribünlerin kıyasıyla desteklediği Finli için bu akşamki maç unutulmaz olacaktı. Hakemin ‘Pat!’ komutuyla maç başlamıştı.

Hürcan tecrübeli rakibine bütün cevabını parkede vermek üzereydi. Gerçekten de bu maç patküdo tari-

hine geçmişti. Çünkü Hürcan sadece on bir saniyede rakibini 'patavt' etmeyi başarmıştı; fakat öfkesi hâlâ dinmemişti. Hürcan, yerdeki rakibinin üzerine tekrar gitmiş, ancak hakem araya girmişti. Çiko, takım arkadaşları ve yan hakemler de dahil olmak üzere hepsi birden Hürcan'ı sakinleştirmeye çalışıyorlardı. Zor zapt edilen Hürcan bu kadar adamın arasından, "Haydi! Kalk ve karşıma gel seni ürkek balina!" diye bağırmaaya devam ediyordu.

Maçı anlatan Türk spor spikeri "Öfkeli Kedi Hürcan bu tarihi günde böyle büyük bir zafer kazandı. Fakat inanılır gibi değil sevgili izleyiciler, milli gururumuzun öfkesi hâlâ dinmedi!" diyerek anons yapıyordu. Ertesi gün tüm gazetelerde onun adı Öfkeli Kedi Hürcan olarak yazıldı ve o günden sonra hep bu lakapla anılmaya başlandı.

Aslında yapı olarak çok sakin bir kediydi Hürcan; idare eden, affeden, sabırlı ve yardımsever bir kedi. Fakat herkes gibi onun sabrının da bir sınırı vardı elbette. İşler o noktaya geldiği zaman Hürcan gerçekten çok öfkeli bir kedi olabiliyordu.

Aslında bu lakabı o da çok sevmişti. Hani yeni yetme gençlere bazı sözler hoş gelir, özellikle de cesaret konusunda onurlandırıcı sözler... Hem her sporcu böyle unvanlar almak ister. Daha ilk maçlarında buna kavuşan Hürcan için patküdo, artık bir hayat felsefesiydi. Hem ilkeli bir patküdocu olarak kendisini yetiştirmek, hem de ülkesini tanıtmak istiyordu. Mahallesine ve dostlarına kendisinden her zaman iyi haberlerin gitmesini istiyordu.

Fakat bu sporun, Hürcan'ın da bilmediği yasal ol-

mayan bir tarafı daha vardı; patküdo bahis oyunları. Genç Hürcan bu konuda dönen dolapları anlamayacak kadar gençti. O, her maça bir savaş ve onur mücadelesi gözüyle bakıyordu. Fuat ile beraber maç için dünyanın çeşitli ülkelerine gidiyorlardı. Çıktığı maçları büyük zorluklara rağmen kazanıyordu. Üst üste gelen unvan maçlarıyla dünya sıralamasında ilk beş patküdocu arasına kalmayı başarmıştı. Fakat hâlâ patküdonun kumar ve bahis kısmından hiç haberi yoktu. Onun tek hedefi vardı; parkeye çıkmak ve yenmek. Artık gittiği ülkelerde spor salonlarında, “Engiri keet! Hur-Jann! Törki! (Öfkeli Kediii! Hür-Cann! Türkiye!) diye yüksek sesle anonslar yapılır olmuştu. Bu coşku verici bir şeydi. Adı anons edildikten sonra Hürcan parkeye doğru başı dik şekilde yürümeye başlardı. Her ne kadar bir kedi adı anons ediliyor olsa da Hürcan, göğsünde ay yıldızlı bayrağı taşımaktan mutluymuştu. Nihayet yirmi beş maçın sonunda ve sadece iki yıl sonra Dünya Şampiyonu bir İran kedisi olan Ferman ile unvan maçına çıkmaya hak kazanmıştı. Yer Rusya’ydı, başkent Moskova’da yapılan bir müsabakaydı bu. Dünyanın dört bir yanından gelen televizyon muhabirleri ve gazeteciler de oradaydı. Maç Türkiye saatiyle gece on buçukta başlayacak ve dünya şampiyonasına özel on üç patik üzerinden yapılacaktı. Her patik beş dakika sürecekti.

(Editör Notu: Bu bölüm “Öfkeli Kedi Hürcan Spora Başlıyor” adlı kitapta anlatılmaktadır, merak edenler o kitabın tamamını okuyabilirler.)

BEŞİNCİ BÖLÜM

“HÜRÇAN SIRA SERVİLER PATKÜDO TAKIMI-NI KURUYOR...”

Boztüy ve Keçekulak epeydir ortalarda görünmeyen Hürcan'ı aramaya koyuldular. Bilge Tamga yaklaşık bir ay sonra kedi konseyini toplamıştı. Alınan kararlar vardı ve Hürcan'a haber verilmesi gerekiyordu. Sıra Serviler'in bütün viranelerini arayıp taramışlardı fakat Hürcan ortalıkta yoktu. Son olarak Ölüm Zirvesi'ne bakmaya karar verdiler. Orası kolay kolay hiçbir kedinin çıkmaya cesaret edemeyeceği kadar tehlikeli bir yerdi; kartal ve akbaba yuvalarına yakın, çok yüksek bir yer. Oraya tırmanmak için hem çok çevik ve güçlü; hem de çok cesur olmak gerekirdi. Elbette Öfkeli Kedi Hürcan bütün bu özelliklere sahipti ve oraya çıkmış olabilirdi. Boztüy yine ortalığa bir laf yaymaya hazırlanıyor gibiydi:

“Belli ki şehre geri dönmüş.” dedi, “Ben demiştim size, o artık buralarda duramaz diye...”

Keçekulak hemen sözünü kesti Boztüy'ün:

“Sen ne zaman akıllanacaksın arkadaşım? Bak, Bilge Tamga'nın Hürcan konusunda söylediklerini biliyorsun. Böyle söylediğin duyulursa Gökçeda'ya sürgün bile edilebilirsin...”

Çok rahat ve bilmiş bir tavırla:

“Kedi sen de...” dedi Boztüy, “Sadece sana söylüyorum işte. Sen çeneni sıkı tutarsan kim, nereden bilecek? Aramızda konuşuyoruz Keçekulakçığım!” dedi. Hiçbir şeyi umursamıyor gibiydi Boztüy.

Keçekulak:

“Hızlanalım dostum, akşam olmadan mahalleye geri dönmemiz gerek. Hem zirve yolunda Çeri ve Meri'nin başına gelenleri sen de biliyorsun.” dedi.

Çok cesur bir kediymiş gibi bu defa da:

“Çok tırsaksın dostum!” dedi Boztüy, “Tamam, daha çabucak gidip dönelim bu kadar korkuyorsan...”

...

Her ikisi de iyice yorulmuşlardı.

“Son olarak şu kayayı da geçmemiz gerek.” dedi Keçekulak.

Geriye dönüp baktığında Boztüy, oldukça aşağılardan ona sesleniyordu:

“Bay Keçekulak... Ben... Ben daha fazla...”

“Tamam! Orada bekle beni. Geri döneceğim!” diye seslendi Keçekulak.

Son kayayı aştığında, gördükleri karşısında Keçekulak donakalmıştı. Gerçekten de Hürcan oradaydı. Hem de akbaba yuvasının yanındaki kayalıkta! Orada tırmanma ve zıplama hareketleri yapıyordu. Belli ki geceleri de burada kalıyordu.

“Hürcan, Hürcan!..” diye seslendi Keçekulak.

Fakat bu seslenmeler hiç de akıl karı işler değildi. Hürcan, Keçekulak'ı gördüğü anda onun başındaki tehlikeyi de fark etmişti. Tam bu sırada bölgesini kollayan bir çift kartal, sesin geldiği tarafa doğru yani Keçekulak'ın olduğu kayalığa doğru süzölmeye başladılar. Hürcan tam bir patküdocu hızıyla arkadaşına doğru koştu. O sırada kartallardan biri

de iyice hızını artırdı. Bunu hâlâ fark etmeyen Keçekulak çok zor durumdaydı.

“Dikkat et Keçekulaak! Kartaal!” diye seslendi Hürcan.

Açık hedef durumundaki Keçekulak, son anda kartalı fark etti. Fakat korkudan şoka girmişti, vakit çok azdı. Hürcan ise harekete geçmişti bile. Yerden büyükçe bir taş aldı.

“Kuşak çekme hareketi!” diye bağırdı ve hızlıca fırlattı. Taş büyük bir hızla süzüldü, süzüldü ve Keçekulak’a doğru pençe açan kartalın başına isabet etti. Kartal bir an sendeledi ve yere düştü. Bu sırada Boztüy ve Hürcan kartala doğru birer taş daha fırlattılar. Ürken kartal hızla havalandı ve uzaklaştı.

Boztüy olanlar karşısında şaşkındı. Korkudan dilini yutmuş bile olabilirdi. Tehlike geçtikten sonra aşağıdan:

“Vurdum! Evet, evet ben vurdum! Nasıl vurdum gördünüz mü?” demeye başlamıştı bile. “Tamam, tehlike geçti, kurtardım sizi. Haydi, gelin aşağıya, gidelim artık!” diye seslendi.

Hürcan bitkin vaziyetteki Keçekulak’ın yanına geldi ve onu sırtına aldı. Yola koyuldular. Geveze Boztüy yol boyunca bütün olan biteni Hürcan’a anlatıvermişti bile. Dağın eteklerine geldiklerinde Keçekulak biraz kendine gelebilmişti:

“Teşekkür ederim Hürcan.” dedi, “Sana bir can borcum var.”

Hürcan şakayla karışık:

“Bir kedi için bir can... Nedir ki; oradaysa Hür-

can?!" deyince hep beraber gülüştüler. Boztüy'e gelince, boşuna takdir bekliyordu. Hürcan yine de:

"Boztüyçüğümün de katkısı büyük!" dedi arada.

Boztüy konu dağılmış olsa da ısrarla:

"Kısacası, Bilge Tamga seni hemen bekliyor." dedi.

Keçekulak şimdi daha iyiydi. Böylesine tehlikeli bir şeye sebep olduğu için tekrar tekrar özür diledi. Üçü de kedi konseyi kararlarını merak ediyorlardı. Mahalleye ulaştılar ve Ulu Tamga'nın odasına tırmandılar.

"Hoş geldin evlat!" dedi Bilge Tamga. "Epeydir ortalarda görünmedin. Nerelerdesin?"

"Dağda," dedi, "orası bana hep iyi gelmiştir, bilirsiniz."

"Bilirim..." dedi ve başını salladı Bilge Kedi.

Hürcan olanlar için bir suçluluk hissederek:

"Ulu Bilge, arkadaşlar benim yüzümden az kalsın..."

Bilge Tamga sözünü keserek:

"Haberim oldu evlat" dedi. "İyi ki seni orada bulabildiler."

Hürcan, Bilge Tamga'nın patisiyle işaret ettiği yerde oturdu ve başını öne eğdi. Diğerleri çıkmak izin istediler. Tamga onlara başını sallayarak 'tamam' işareti yaptı, böylece oradan ayrıldılar.

"Biliyorsun..." dedi Tamga, "Kedi kolonimizdeki gençlere patküdo eğitimi vermeni istemiştim. Bugün konseyde bir karar aldık. Minik patilerden on üç ke-

di patküdoya başlayacak. Bir antrenöre ihtiyacımız var ve bu görev için seni düşündük. Ne dersin?”

Bu Hürcan için dünyanın en güzel teklifiydi aslında. Önce çok sevindi; fakat yemini aklına geldi ve sustu...

“Neden susuyorsun evlat!” dedi bu defa Bilge Kedi.

Hürcan başını kaldırarak:

“Çok üzgünüm efendim...” dedi, “Bunu ne kadar istesem de yapamam. Bir yeminim var Değerli Tamga!”

Bilge Kedi onun yeminine saygı duydu.

“Kararında hürsün.” dedi Bilge Kedi, “Fakat bu kedicikleri emin ellere emanet etmek zorundayız. Bir daha düşünsen olmaz mı? Hem yeminlerin kefaretları var, ciğer yemini eden bazı kediler sonradan pişman olduklarında, on gün başkaları için yiyecek toplamalarını söylüyorum. Böylece yemin borcu kalkmış oluyor.”

Hürcan, Bilge Kedi’ye bir kez daha saygı duydu.

“Peki, efendim.” dedi. “On gün diyorsunuz yani.”

“Evet, on gün.” diye tekrarladı Bilge Tamga.

“O halde görevi kabul ediyorum. Bu benim için büyük bir onur!” dedi Hürcan. “Yalnız, bize uygun bir yer ve bazı spor malzemeleri lazım. Bunu halletmek için biraz vaktimiz var aslında; dört hafta kadar. Bu yeterli olur mu sizin için acaba?”

Bilge Tamga sözü ondan aldı:

“Sen onları düşünme. Bütün malzemeleri alaca-

ğız. Yer olarak Ağırbel Deresi üzerindeki köprüyü seçtik. Uygunsa, bir an önce çalışma saatlerini belirleyelim. Hem şu bizim minik patilerle bir an önce tanışmak isteyeceğini sanıyorum...”

Hürcan çok mutlu bir yüz ifadesiyle, gülümseyerek:

“Tabi isterim.” dedi. “Göreceksiniz onları çok iyi yetiştireceğim. Onları çok merak ediyorum. Eğer yarın hepsine haber gönderebilirseniz ertesi sabah çalışmalara başlayabiliriz Ulu Tamga.”

“Elbette...” dedi Bilge Tamga gülümseyerek.

Birlikte Tamga'nın odasından balkona çıktılar. Bilge Tamga ona bir sürpriz hazırlamıştı. Tabii bu işte Keçekulak ve Boztüy'ün de payı vardı. Aşağıda beyaz patküdo kıyafeti giyinmiş on üç minik kedi, meşhur patküdo selamıyla yukarıdakileri selamlıyorlardı. Hürcan duygulanmış ve ağlamaklı olmuştu. Fakat yeni takımın ilk hocası olarak bunu gizlemeyi başardı. Onları biraz seyrettikten sonra hızla aşağıya indi. Duruşu hatalı olanlara tek tek doğru pozisyonu gösterdi. Bu minikler, koloni içerisindeki Hürcan hayranı kedicikler arasından seçilen ilk on üçtü. Her biri Öfkeli Kedi Hürcan gibi bir gün şampiyon olmak istiyorlardı. Kim bilebilirdi ki bir gün içlerinden büyük bir şampiyon daha çıkmayacağını?

ALTINCI BÖLÜM

“ÇIKO FUAT'IN BAŞI DERDE GİRİYOR...”

“Sevgili seyirciler, elimize ulaşan bir son dakika haberi ile yayınımıza devam ediyoruz. Patküdo Milli Takımı'mızın kamp yaptığı Davos'tan kötü haberler geliyor. Bildiğiniz gibi kısa süre önce Patküdo Milli Takımı'mızın başına Çiko Fuat olarak da bilinen Fuat Açıkgöz getirilmişti. Ajanslara düşen son dakika haberine göre Türkiye Patküdo Milli Takımı, kamp için gittikleri Davos'ta bir saldırıya uğradı. Bu saldırıda Patküdo Milli Takımı'mızdan dört kedi ve antrenör Fuat Açıkgöz yaralandı. Telefon hattımızın öbür ucunda Davos muhabirimiz var...”

“Evet! Maalesef haberler doğru Altan!.. Altı kişilik takımımızdan dört kedi ve antrenör Fuat Açıkgöz tedavi altına alındı. Saldırının sebebi İsviçre güvenlik birimlerince araştırılıyor. Ben şu an hastanenin önündeyim ve biraz önce milli takım doktorumuz bir açıklama yaptı. Edindiğim bilgiye göre sporcularımızın Van'da yapılacak Avrupa Şampiyonası'na yetişmeleri zor görünüyor...”

Hürcan bu akşam yemin kefaretinin son yemeği için mutfaktaydı. Spor kanalında bu konuşmayı duyunca koşarak salondaki televizyonun başında bekleyen Keçekulak'ın yanına geldi.

“Dostum, haberler kötü.” dedi Keçekulak, “Sanırım eski ortağın başını derde sokmuş.”

Hürcan televizyonun sesini biraz daha açarak haber spikerini dikkatlice dinledi. Üzüntü ile karışık öfkelenmişti ve o zaman hep sesli düşünürdü Öfkeli

Kedi.

“Yapma Fuat! İşte bunu yapma! Yine ne işler çevirdin sen ya? Her şeyi nasıl eline yüzüne bulaştırdın?”

Odanın içinde bir o yana bir bu yana gidip geliyor, karşısında Fuat duruyormuş gibi konuşmaya devam ediyordu:

“Bunu yapmayı nasıl becerdin dostum, neden tedbirini almadın saf Çiko?!”

Keçekulak ise ayağa kalkmış, Hürcan’ı sakinleştirmeye çalışıyordu.

“Amerikan takımı olmalı...” dedi bir anda Hürcan, “Başkası olamaz. Bunu yapanlar Amerikalılar olmalı...”

Sonra Fuat’a söylenmeye devam etti:

“Ne işin var senin orada bilmem ki... Adam takımını böyle bir tehlikeye atar mı hiç?”

“Tamam dostum, biraz sakinleş.” dedi Keçekulak. “Haydi, iki dakika otur şöyle.”

Keçekulak onu biraz olsun sakinleştirmeyi başarmıştı.

“Haydi anlat bana, ne oldu Amerikalılarla?” diye sordu.

“Demek ki o yenilgiyi hâlâ unutamamışlar...” dedi Öfkeli Kedi.

Keçekulak konuyu iyice anlayabilmek için:

“Sanırım geçmişten gelen bir rekabetiniz var onlarla?” dedi.

“Evet... İki yıl önce Uluslar Şampiyonası’nda yen-

miştik onları. O günden beri her müsabakada bizi istiyorlardı fakat kura çekiminde denk gelmedik." diye cevap verdi Hürcan.

Keçekulak arkadaşının işine yarayacağını düşünerek:

"Geçenlerde internette bir haber okumuştum. Amerikan Patküdo Takımı'nın da Davos'ta kampa gideceği yazıyordu. Fuat'ın bundan haberi yok muydu acaba?.." dedi.

"Bütün bunları hesaba katmalıydı. O çocukları boş yere sakatladı. Hem de millî takım..." diye cevap verdi Hürcan.

Hürcan misafirinden bu olanlar için özür diledi. Sofrayı hazırladı ve Keçekulak'ı masaya davet etti. Çok keyifli olmasa da bir taraftan yemeğe başladılar. Hürcan misafirinin rahat etmesi için bu konuda tamamen sessiz olarak düşünmeye başlamıştı.

Keçekulak:

"Şimdi ne olacak peki?" diye sordu.

"Yemekten sonra konuşuruz." dedi Hürcan.

Yemeklerini hızlıca yediler.

Keçekulak tekrar:

"Şimdi ne olacak Hürcan!" dedi, "Bir şey yapmayacak mısın bu konuda?"

Dişlerini ve patisini sıkın Öfkeli Kedi olanlara çok kızmıştı:

"Bilmiyorum dostum..." dedi. "Ama artık bu milli bir meseledir. Vaktimiz çok az. Bildiğim bir şey varsa o da kalan bir ay içerisinde ne Fuat, ne de sakatlanan çocuklar toplanamazlar. Sağlam olanların da

morali çok bozuktur. Antrenman falan yapamazlar.”

“Çok kötü bir durum.” dedi Keçekulak, “Bir çaresini bulmak gerek.”

“Bilmiyorum dostum! Nasıl bir çare bulunabilir ben de onu düşünüyorum... Şu an asıl kaygım ona ulaşmak ve onun sesini duymak. Bir an önce son durumu öğrenmek istiyorum...”

Haberi alan Boztüy kapıyı bile çalmadan, aniden içeriye girdi. Nefes nefese kalmıştı:

“Hürcan... Hürcan!” dedi heyecanla.

Keçekulak, Boztüy’ün bir patavatsızlık yapmasına engel olmak için ona bakıp kaşlarını kaldırdı ve “İzledik dostum...” dedi, “Gel otur şöyle.”

Hürcan, Boztüy’e yemek masasını göstererek:

“Aç mısın?” dedi.

Boztüy:

“Evet ama hiç zahmet etme dostum, ben yabancı değilim sonuçta...” diyerek masaya oturdu ve hemen bir şeyler atıştırmaya başladı.

Hürcan’ın aklı hâlâ Fuat’taydı. Bir süre dalgın dalgın oturduktan sonra:

“Evet ona kırgınım.” dedi, “Fakat ne kadar kırgın olsam da o benim dostum...”

Bu sözlerden dolayı Keçekulak’ın gözleri doldu, ağlamamak için kendini sıktı.

...

“Lakin... şu an ne yapılabilir bilmiyorum.” dedi Hürcan, “Bilge Tamga’nın yemin için verdiği kefarete fikri benim için çok iyi olmuştu. Acaba yine ona mı

danışsam? Belki yine bir çıkar yol önerir...”

“Sevgili dostum...” dedi Boztüy, “zlme, her zaman bir zm vardır. Bu konuyu Bilge Tamga ile konuşmak bence de çok yerinde olur.”

“Evet, tereddüt etmenin anlamı yok.” dedi Keçekulak, “Onun mutlaka bize aklı başında bir nerisi olacaktır. Haydi o zaman, hemen çıkalım...”

Hürcan gerekli desteği dostlarından almıştı, hemen Bilge Kedi'nin yanına gittiler.

...

“Bu durumda onu telefonla arayabilirsin. Ara ve durumunu öğren.” dedi Bilge Tamga.

Hızlıca numaraları çevirdi Hürcan. Fakat operatörden gelen ses kaydı ile yüzü bir anda asıldı.

“Hattı yurtdışı aramalara kapalıymış.”

“Federasyonu arayın o halde!”

“Tamam.” dedi ve tekrar telefona sarıldı Hürcan.

Endişesi hem yüzüne hem de davranışlarına yanlıyordu. Bilge Tamga ve Keçekulak onu sakinleştirme çalışsalar da kar etmiyordu.

“Alo, ben Hürcan... Milli Patkdocu... Evet... Fuat'ın durumu hakkında bilgi... Evet, ben Hürcan... Peki onu bağlayabilir misiniz rica etsem? Ne zaman?... Tamam, bir saat sonra tekrar arayacağım o halde...”

“Ne oldu evlat? Ne diyorlar?”

“Hastane ile telekonferans bağlantısı yapılması gerekiyormuş. Bir saat sonra ararsam konuşabileceğimi söylediler...”

“Çok şükür.” dedi Keçekulak.

Boztüy birden:

“Haber bütün kolonide duyulmuş olmalı.” dedi.

Keçekulak, Boztüy’e doğru dönerek:

“Bu, bize gelmeden önce kaç kediyi ziyaret ettiğine bağlı.” dedi.

Boztüy bu söze iyiden iyiye bozulmuştu, ama Keçekulak söylediğinde hiç de haksız değildi.

Bilge Tamga:

“Boztüy, çenenin altında bir kemik parçası kalmış sanırım.” dedi.

Boztüy çenesine bakadururken Keçekulak, sol böğrüne yavaşça dokundu ve ona “Sus!” işareti yaptı. Bu patavatsızlıklarının ne ilki ne de sonuncusuydu...

...

Hürcan nihayet bir saatin sonunda Fuat’a ulaşmayı başarmıştı:

“Kimlerdi onlar?” diye sordu.

“Boş ver dostum. Sorun yok. Günü gelince onlara parkede gereken cevabı vereceğiz.” diyebilirdi sadece Çiko Fuat.

“Sen iyi misin? Yanında birileri var mı?”

“İyiyim, iyiyim... Biraz toparlanınca döneceğiz. Şu an fazla konuşmam... Aradığın için sağ ol. Hoşça kal dostum...” dedi ve sitemle karışık buz gibi sözlerin sonunda kapanan telefonda o rahatsız edici dıt dıt sesi duyuldu.

Hürcan’ın içi biraz olsun rahatlamıştı. Eski ortağı-

nın ve oyuncularının başına gelenler için üzgündü. Bir yandan Bilge Tamga, bir yandan Keçekulak onu teselli etmeye çalışıp durdular.

“Bu yaptıkları yanlarına kalmayacak!..” dedi Hür-can.

Sonra sığıdığı yumruğunu havaya kaldırarak tekrar haykırdı:

“ Bu yaptıkları yanlarına kalmayacak!”

YEDİNCİ BÖLÜM

“MİNİK PATKÜDOCULAR ANTRENMANLARA BAŞLIYOR...”

“Haydi çocuklar! Biraz daha hızlanmanız gerek! Bu direğe... on iki saniyede çıkılmalı.”

Minpado, Sıra Serviler’in ilk Minikler Patküdo Takımı idi. Acemi gençler çalışıyorlardı. Uzaktan bakıldığında onları eski tip bir dikiş makinesinin parçalarına benzetmek mümkündü. Tıpkı öyle, birbirlerinden ters yönde hareketlerle çalışıyorlardı.

“Evet! Patküdo’da birinci kural hızlı olmak! Rakibe hamle göstermemek ve hamlesini çabucak kestirmek!”

Hayatlarında ilk defa beyaz forma giymiş olan bu genç patiler ilk bakışta pek ümit vadetmiyorlardı. Boztüy bazen yanlarına geliyor ve her zamanki gibi dalga geçercesine, “Hey! Şu şampiyonlara da bakın hele. Daha ayakta duramıyorlar!” deyip kıkır kıkır gülüyordu.

Kendi aralarındaki müsabakalarda ise durum daha da kötüydü. Hürcan sürekli uyarsa da çabuk öfkeleniyorlar ve birbirlerinin bir yerlerini yaralamaktan geri durmuyorlardı. Sabah erken saatlerde başlayan çalışma iki saat sürüyordu. Antrenman sonunda çoğu kez hiçbirinde yürüyecek takat kalmıyordu. Bazen içten içe, “Biz bu işten vazgeçelim!” dedikleri de oluyordu. Hürcan, böyle zamanlarda onları tekrar motive ediyor ve çalışmalar böylece sürüp gidiyordu. Bir ayı geçen sürede henüz bir teknik puan alacak kadar bile beceri kazanmış sayılmazlardı.

Hürcan, o günkü antrenman sonunda çalışmalarına devam edebilen on bir genci topladı ve konuşmaya başladı:

“Gençler, gelecek hafta ilk müsabakalarınıza çıkacaksınız. İlk olarak Gümüşkent Mahallesi Patküdo Takımı ile karşılaşmalar olacak. Biliyorsunuz ki kazanmak için üç teknik puan almak gerekiyor. Şimdi kalan yedi günlük sürede daha fazla çalışmanız gerekecek. Sakın pes etmeyin. Siz elinizden geleni yapın, göreceksiniz ki sonunda başaracaksınız!”

Bu tür güven artırıcı konuşmalardan sonra birkaç saat her şey yolunda gitse de ertesi güne bu heyecandan eser bile kalmıyordu.

Nihayet beklenen gün gelmişti ve azimli on bir genç patküdocu parkeye çıkmak için hazırlandılar. Henüz bir spor salonunda çalışmamış olan Hürcan'ın takımı ilk kez kapalı bir alanda olmanın şaşkınlığını yaşıyorlardı. Dahası minik patküdocular, daha önce hiç bu kadar büyük bir kalabalık önünde maça çıkmamışlardı. İçlerinden en hevesli olan bir genç, arkadaşlarını motive etmeye çalışıyordu.

Ve müsabakalar başlamıştı...

Parkeye ilk olarak Vuji çıkacaktı. Oldukça kısa boylu olan genç patküdocu heyecanla ve bildiği bütün teknikleri kullanarak atağa kalktı. Fakat daha ilk hamlesinde bacak, pati ve sırt tekniğini rakibe kaptırmıştı. Daha ilk saniyelerde patavt olup yenilmişti. Rakip takım oldukça tecrübeli gözüküyordu. Sonra ikinci, üçüncü, dördüncü derken o gün Hürcan için tam bir hezimet gününe dönüşüyordu. Parkeye çı-

kan on patküdocunun tamamı üçe sıfır teknik puanlarla yenilmişlerdi. Bir puan bile alamadan kedi kolonisine dönen takımda ağızları bıçak açmıyordu. Hürcan onların dağılmasından korkuyordu. Belki çok başarılı değillerdi ama o koloninin tek umudu bu takımdı.

“Bakın çocuklar! Kısa sürede bir takım olduk ve parkeye çıktık. Sizler gayret ederek başaracaksınız. Henüz iki aylık bir takım bile değiliz. Eksiklerimizi göreceğiz ve yavaş yavaş düzeleceğiz...”

İçlerinden bir tanesi:

“Hocam, bizden olmaz... Görüyorsunuz, bir puan bile alamadık. Bize boşa zaman harcamayın. Bizler de ailelerimize yardım edelim, işimize bakalım...” diyerek üzüntüsünü ve umutsuzluğunu söyleyiverdi.

“Tamam! Tamam o halde... Pekiyi, sonra ne olacak çocuklar? Diyelim ki takım dağıldı, sonra ne olacak? Sen! Sadece sağda solda günü kurtarmak için dolaşıp duracaksın ve akşam olunca hiçbir amacın olmaksızın kuytuna girip uyuyacaksın, öyle mi? Ya sizler?! Hepiniz de böyle mi yapacaksınız? Ben size devam edebilirsiniz diyorum. Evet, belki şu an dünyanın en iyi patküdocuları değilsiniz; fakat unutmayın, dünyanın en iyisi olanlar da başladıklarında dünyanın en iyisi olarak başlamadılar. Bakın, size en güzel örnek ben; Öfkeli Kedi Hürcan! Bu unvanı kendime ben mi verdim sanıyorsunuz? Hayır, çalıştım, kaybettim. Yenile yenile kazanmaya giden bir yol buldum ve sonunda dünyanın en iyisi olmayı başardım. Şunu da unutmayın gençler, şayet son

karşılaşmada yaşadığım o sakatlanma olmasaydı, hâlâ mücadele ediyordum... Karar sizin, düşünün ve bana bir hafta sonra kararınızı bildirin... Tamam mı, devam mı? Hoşça kalın...”

Hürcan bu tarihi konuşmayı yaptıktan sonra oradan ayrıldı. Sıra Serviler Patküdo Takımı (Minpado) için artık tam bir yol ayrımına gelmişti. Herkes iyi düşünmek ve birlikte bir karara varmak zorundaydı.

SEKİZİNCİ BÖLÜM

“TAKIM HALİNDE ZİRVEYE TIRMANIŞ...”

On bir kişilik Sıra Serviler Patküdo Takımı zirveye doğru yürüyüşe başladılar. Aralarında oldukça güçlü olanları da vardı; fakat çoğu henüz çocuk sayılabilecek kadar tıfıl kedilerdi. İçlerinden bir lider yani kaptan seçmeleri gerekiyordu. Bunun için bir yol aradılar.

İçlerinden biri:

“Boyu en büyük olanı kaptan yapalım, bence bu çok mantıklı.” dedi.

Son müsabakada altı saniyede patavt olan ufaklık ise:

“Müsabakalarda en uzun süre parkede kalanımız lider olmalı!” diye müthiş bir fikir ortaya attı.

Hepsi bir ağızdan:

“Kabul!” diye buna karşılık verdiler.

Aralarında Teymür adlı genç kedi müsabakada tam tamına yirmi altı saniye parkede kalmayı başarmıştı. Bu onun en azından savunmada başarılı olduğunu gösteriyordu. Kendisi pek gönüllü olmasa da zirve tırmanışının liderliği ona verilmişti.

“Şimdi ne yapalım kaptan?” diye etrafında toplandılar.

Teymür oldukça ağırbaşlı bir tavır içerisinde aldığı görevin sorumluluğu için kafa yoruyordu.

“Arkadaşlar!” dedi, “Bana şöyle birkaç dakika izin verin, olur mu? Bir plan yapayım...”

Elinde kâğıt ve kalemle bir kenara geçti ve bir şeyler yazıp çizmeye başladı. Yaklaşık beş dakika sonra elinde bir harita ve başında yeşil bandanası ile tam bir kaptan olarak takımının karşısına geçti.

“Evet arkadaşlar! Madem beni lider seçtiniz, o halde bundan sonra takımın kontrolü bende. Ben Teymür, Keçekulak’ın küçük oğlu. Bu yolun hikâyesini babamdan çok dinledim. Çeri ve Meri kardeşleri duymuşsunuzdur. Belki aramızda yaş olarak çok genç olanlar bilmezler ama bu Sıra Serviler Kedileri için büyük bir facia idi.

Beş yıl önce zirveyi merak eden bu iki kardeş, bizim şimdi gitmek istediğimiz yere doğru tırmanmaya başladılar ve bundan kimsenin haberi yoktu. Sadece bir merak, fakat sonucu çok ağır oldu... Arkadaşlar! Zirve yaklaşık bin dört yüz elli metre yükseklikte bir yer. Orada iki büyük akbaba ailesi yaşıyor, tabii bir de bölgenin doğal sahibi olan kartallar. Bunlar etçil yırtıcılardır. Taşıyabildikleri her şeyle beslenirler. Bir de bölgeleri tehdit edildiğinde daha saldırgan olabiliyorlar. Babamın anlattığına göre o gün Çeri ve Meri için kurtulma şansı varmış aslında. Tırmanışın başladığı yerden itibaren belli noktalarda sığınacak yerler var. Buraları bilerek, tırmanışa başlarken yürüyüşü bu noktalardan yapmak gerekiyor; yedi nokta, güvenlik için önemli. Ben önden giderek buraları sizin için işaretleyeceğim. Kimse gruptan ayrılmayacak. Kendini iyi hissetmeyen varsa bu çetin yolculuğa bizimle gelmeyebilir...”

Kimse ayrılmak niyetinde değildi doğrusu. Teymür gerçekten bir kaptan gibi davranıyor ve güven

veriyordu herkese.

“Ha bir de arkadaşlar, Ağırbel Deresi’nden yukarıya doğru tırmanacağız. Suyun dağ ile ayrıldığı yerden itibaren tırmanışa geçeceğiz... Hazır mısınız?”

On patküdücü önce hazırlıksız bir ses tonuyla:

“Evet...” dediler.

“Hazır mısınız?”

“Evet!”

“Hazır mısınız arkadaşlar?”

Bu defa hep bir ağızdan ve bir askeri birlik gibi güçlü bir sesle:

“Evet!!!” diye bağıldılar.

...

Yaklaşık iki saatlik bir yürüyüşün sonunda zirveye ulaşmayı planlıyorlardı. Bu tırmanışın sebebi ise aldıkları kararı patrona yani Öfkeli Kedi Hürcan’a bildirmektir. Hürcan sakatlıktan iyileşebilmek için Akbaba Dağı zirvesinde bir mağarada yaşıyordu. Yolu oldukça tehlikeli olan bu yer, meraklı gençler için tamamen hayal gibi bir şeydi.

Yürüyüş başlamıştı. Kaptan Teymür arada hızlı grubun sonuna doğru koşup herkesi kontrol ediyor, sonra tekrar en öne geçerek yürüyüşe liderlik ediyordu. Yolda giderken bazı marşlar söylemekten de geri durmadılar:

“Sıra Sıra serviler!

Size kaplan dediler!

Patküdücü kediler!

Size aslan dediler!”

DOKUZUNCU BÖLÜM

“ZİRVEYE GİDEN YOLDA BÜYÜK TEHLİKE...”

Teymür coşkulu bir şekilde yolun yarım saatlik kısmını takımı ile birlikte tüketmişti. Nihayet Ağırbel Deresi'nin, dağın batı yönüne doğru ayrıldığı noktaya ulaşılmıştı. Hem bir süre dinlenme hem de yolun kalanı için strateji belirleme vaktiydi şimdi. Arkadaşlarına halka olmalarını söyleyen Teymür, sırtı dağa dönük şekilde oturdu. Artık konuşmaları neredeyse fısıltı halini almıştı. “Arkadaşlar, buradan itibaren tırmanışa başlıyoruz. Oldukça sessiz ve dikkatli olmak zorundayız. Aman ha çok dikkatli olalım... Aramızda birer metrelik bir mesafe olacak. Herkes sırt çantasına birkaç tane yumurta büyüklüğünde taş koysun. Olası bir saldırıda benim talimatımla herkes aynı anda bu taşları fırlatacak ve güvenlik alanına saklanılacak, tamam mı?”

Çaylak tırmanıcılar başlarını sallayarak bunu onayladılar. Fakat güneşin tam tepede olduğu bu ağustos gününde zor bir işe girişmişlerdi. Bazıları çok korksalar da bunu diğerlerine sezdirmiyorlardı. Yaklaşık bir buçuk kilometrelik asıl tırmanış şimdi başlıyordu. Çantalarına taşları doldurdular ve sessizce yürümeye başladılar. Kaptanın gözü grubundaydı. Ancak tırmanış sırasında geri dönme şansı olmayacaktı. Birkaç yüz metre sonra ilk güvenlik noktasına gelindi. Buradan bir başparmak işaretiyle gruba bilgi verdi. Her ne kadar birer metrelik mesafeler ile ilerlenmesi gerekse de yamacın dik olması bazen bu mesafeyi üç-dört metreye kadar çıkarıyordu. Tır-

manış şimdilik sorunsuz devam ediyordu.

Yarım saate yaklaşan bir tırmanışın sonunda üçüncü güvenlik noktasında toplanıldı. Teymür grubun durumunu kontrol ediyordu:

“Herkes iyi mi arkadaşlar? Hiçbir sorun olmadığını sanıyorum. Varsa bir sıkıntısı olan şimdi söylesin. En azından bu güvenlik noktasında onu, yanında bir arkadaşımızla bırakıp devam edebiliriz. Dönüşte de patron yanımızda olacağından sorunsuz olarak devam edebiliriz.”

Tamamı da her şeyin yolunda olduğunu söyleyince tırmanış tekrar başladı. Artık yerden oldukça yukarıya ve zirveye çok yakın bir yere gelmişti. Bir sonraki güvenli nokta için en az yarım saat yürümeleri gerekecekti. Beş dakikalık bir yürüyüşten sonra Teymür’ün hemen arkasındaki Sarman bir taş bastı ve bir adım ilerledi. Fakat bastığı taş bir anda hareketlendi ve aşağıya doğru yuvarlanmaya başladı. Bir sırt çantası büyüklüğünde bu taş oldukça tehlikeli olabilirdi. Aşağıdakileri uyarmak istediye de sesini yükseltmediği için onu duyan olmadı. Yuvarlanan taş grubun sonlarında tırmanışına devam eden Terlemez’e doğru gitti ve bir anda ona çarptı. Terlemez acı içinde feryat ediyordu, “Bacağı, ah bacağı!”

Teymür yükselen sesler için geriye döndüğünde bir sorun olduğunu anlamıştı. Güvenli noktaya elli metre kala yaşanan bu olay grubun güvenliği için büyük bir tehlike olabilirdi. Grup ilerlemeye devam etmeliydi...

Teymür onlara bir işaretle devam etmelerini söyledi. Şimdi aşağıya dönmek ve Terlemez’in durumu-

na bakmak zorundaydı. Grup ilerlerken hızlı bir şekilde aşağıya doğru yürüdü ve yaralı arkadaşının yanına kadar geldi.

“Yürüyebilir misin Terlemez?” diye sorduğunda acı içindeki arkadaşı başını sağa sola sallıyordu.

Şimdi Terlemez’i güvenli bölgeye taşıyacak iki güçlü kedi bulunmalıydı. İçlerinde en güçlü kuvvetli olanlar Sarman ile Teymür idi. Sağdan say yöntemiyle grubun en başında olan Sarman’a haber verildi ve o da hızlıca Teymür ve Terlemez’in yanına geldi. Kaptan ve Sarman, Terlemez’i alarak yukarıya doğru tırmanmaya devam ediyorlardı. Grup ise o an lidersiz ilerliyordu. Tam bu sırada gökyüzünde siyah bir kartal süzölmeye başladı. İlk bakışta hiç tehlikeli durmuyordu. Bir süre sonra bu kartal gözden kayboldu. Bu arada grup güvenli noktaya oldukça yaklaşmıştı. Teymür bir yumruk işareti ile güvenli bölgede toplanılması talimatını vermişti. Kedilerden sekizi de o alana ulaştı. Teymür, Sarman ve Terlemez’in ise ancak yirmi metrelik yolları kalmıştı. Fakat tam o sırada bir kartal, kurşun gibi hızla bir sorti yaptı; yani usulca yanlarına doğru inişe geçip tekrar havalandı. Teymür, “Bizi koruyun!” diye bağıyordu.

Sarman gökyüzüne baktığında sadece “Aman Allah’ım!” diyebilmişti. Bu bir toplu saldırıydı. Belli ki anne kartallar yeni uçmaya başlamış yavrularına bugün bir avlanma dersi vermeye karar vermişlerdi. Yaklaşık yedi-sekiz kartal aynı anda saldırıya geçtiler. O sırada takıma “Taş at!” komutu verecek kimse de yoktu. Takıma lider seçme fikrini veren Temkin mecburen takımı yönetmeye başlamıştı. Teymür, Sarman ve Terlemez buldukları bir kayanın dibine

saklanmaya çalışıyorlardı. Kartallar sortiye başlayınca Temkin, "Hazır ol!" komutunu verdi. Hepsi birden hindi yumurtası büyüklüğündeki taşlarını hazırladılar. Kartallar dalışa geçtiği anda ise "Fırlat!" komutu geldi. Atılan sekiz taştan üç tanesi isabet etmişti. Bu sırada mahsur kalan grup birkaç metre daha ilerlemeyi başarmışlardı. Fakat tepede hâlâ beş kartal daireler çizerek uçuyorlardı. Temkin, arkadaşlarını yine "Hazır ol!" komutu ile hazırlamıştı. Bu defa kartallardan ikisi önden, üçü peşlerinden olacak şekilde çift zamanlı sortiye başladılar. Tehlike giderek büyüyordu...

Temkin hemen yanındaki iki arkadaşını eliyle durdurup diğerleri için "Fırlat!" komutunu verdi. Beş saniye kadar sonra ikinci bir "Fırlat!" komutu daha geldi ve bu ikinci saldırı da atlatılmış gibiydi. Kartallardan iki tanesi bu defa ciddi yara almışlardı. Onların yaralanması sebebiyle tamamı bir süre de olsa gözden kaybolmuşlardı. Nihayet geride kalan grup güvenli noktaya ulaşmayı başardılar. Teymür ve Sarman nefes nefese kalmışlardı.

Teymür:

"Arkadaşlar!" dedi , "Büyük bir tehlike atlattık. Bundan sonrası daha da tehlikeli olabilir. Düşüncelerinizi öğrenmek isterim. Dört yüz metre daha yolumuz var. Bir arkadaşımız yaralı ve bacağına bir sorun var..."

Temkin, Terlemez'in bacağına bakıyordu. Çantasından çıkardığı bir ilk yardım kiti yardımıyla ona bir sargı yaptı. Atel sargı denen bu yöntemle kırıkların sabitlenmesi sağlanıyordu.

Bu defa Teymür doğrudan Temkin'e dönerek:

“Dostum, senin düşüncen nedir bu konuda?” diye sordu.

Temkin elindeki işi bitirdi ve kısa bir süre düşündükten sonra:

“Bence kalan yola üç kişi devam etsin. Diğerleri ise burada kalsın. Sayımızın fazlalığı onların bizi fark etmesini kolaylaştırır. Ama kimlerin devam edeceğini ben bilmem...” dedi.

Teymür:

“Temkin arkadaşımız doğru söylüyor. Bence en hızlı hareket edebilecek iki kişi ile ben yola devam edelim. Sizler ise burada bizim dönmemizi bekleyin, ne dersiniz?” diye sordu takım arkadaşlarına.

Sarman:

“Vakit epey ilerledi. Bir an önce gidip dönmeniz gerek. Bu dağ başında akşama kalmak hiç iyi bir fikir değil bence.” diyerek destek verdi.

Teymür, Temkin’i kalan grubun lideri olarak bıraktı ve o ana kadar sorunsuz yürüyen Elbey ve Canbey kardeşleri yanına alarak yola devam etmeye karar verdi. Yaklaşık bir saatlik bir tırmanışın sonunda son kayalığa ulaştılar. Dikkatli bir şekilde etrafı süzdüler. Kartal ve akbaba yuvaları boş gözüküyordu. Fakat Öfkeli Kedi Hürcan da ortada yoktu. Onu tam olarak nerede bulacaklarını bilselerdi iyi olacaktı.

Elbey eliyle daha yukarıyı işaret etti. Teymür ve Canbey tam zirveye doğru baktıklarında, orada bir karaltı olduğunu fark ettiler. Fakat o nokta hiçbirinin tırmanabileceği bir yer değildi. Görünen karaltı mutlaka Öfkeli Kedi Hürcan’a ait olmalıydı. Yine de cesaretlerini toplamayı başardılar. Kartal ve akbabala-

rın yuvasına doğru ilerlemeye karar verdiler. Onlar zirvenin altına doğru ilerledikçe karaltı gözden kayboluyordu. Nihayet bir kuytuda Hürcan'a ait bazı malzemeler görmüşlerdi. Birbirlerine bakıp sevindiler. Bir süre sonra mağaranın iç tarafından bir ses geldi. Korkmuş olsalar da hareketsiz olarak beklediler. Bu, sakın bir tavırla gelen Hürcan'dı. Onları görünce hiç şaşırmadı.

“Hoş geldiniz çocuklar.” dedi. “Ben de şimdi hazırlanıyordum, gidebiliriz...”

Onun bu gidebiliriz demesi ortada bir gariplik olduğunu gösteriyordu. Fakat daha da garip bir durum vardı, Hürcan buradaysa zirvede karaltısı görünen kimdi peki? Birbirlerine baktılar ve donup kaldılar. Hızlı bir şekilde yürümeye başlayan şampiyonu, bu üç cesur genç göz ucuyla takip ediyorlardı. Şampiyon ise zirveyi...

Zirvede bu kez görünen hiçbir şey yoktu. Akıllarında birçok soruyla inişe başladılar. Teymür de durumları Hürcan'a hızlı hızlı anlattı:

“İşte onlar da şimdi bizi beşinci güvenlik noktasında bekliyorlar...”

Başını öne arkaya sallayan Hürcan, adımlarını hızlandırdı. Çıkarken yarım saatte tırmanılan yerden on dakika gibi kısa zamanda geri inmişlerdi. Mağaranın içinde koyun koyuna bekleyen sekiz kedicik Hürcan'ı ve diğerlerini görünce çok sevindiler.

“Tamam beyler, sorun yok. Hep birlikte eve dönüyoruz!” dedi Hürcan. “Şimdi şu yaralı kaplanı benim sırtıma sıkıca bağlayın bakalım...”

Terlemez'i Hürcan sırtladı ve hızlıca yola koyuldular.

ONUNCU BÖLÜM

“MİNİK PATKÜDOCULAR
KÜLLERİNDEN DOĞUYOR...”

Köprüye ulaşıldığında kaptan Teymür, grubun kararını açıklamak üzere Hürcan’dan izin istedi:

“Öhö, öhö! Evet arkadaşlar, dinleyelim. Değerli patronumuz yani antrenörümüz ve büyüğümüz! Bizler ilk olarak çıkmış olduğumuz maçta Gümüşkent Patküdo Takımı karşısında kötü bir sonuç aldık. Daha dürüst bir şekilde söylemek gerekirse resmen darmadağın olduk ve hezimete uğradık. Tam on maçta sadece bir teknik puan dahi alamadık. Bu bizim eksiklerimizi görmemizi ve kendimizle yüzleşmemizi sağladı efendim. O günden bu yana sürekli konuştuk ve bu takımın kaderi ile ilgili bir karara vardık...”

Hürcan bir komutan ciddiyetiyle elleri arkasında, bacakları geniş şekilde açık vaziyette bu konuşmayı dinliyordu. Teymür sözlerine aynı heyecanla devam etti:

“Ve aldığımız karar; biz devam edeceğiz. Devam edeceğiz ve daha çok çalışacağız. Daha çok çalışacağız ve başaracağız!”

Takımın diğer üyeleri de aynı ciddiyetle ve elleri arkalarında sıralanmış halde duruyorlardı.

Hürcan başını salladı ve:

“Evet arkadaşlar... Bu kararınız beni sevindirdi. Fakat bu kararınız benden çok sizi sevindirmeli...” dedi. “Bakın size bir hikâye anlatayım. Bundan uzun

yıllar önce Sıra Serviler'e âmâ, yani görme engelli bir ihtiyar kedi gelmiş. Onu görenler önce dalga geçmek istemişler. Bazıları onu dilenci bir kedi sanmış. Fakat zaman geçtikçe onun gözleri olmadığı halde ne kadar keskin bir sezgiye sahip olduğunu herkes fark eder olmuş. Bu âmâ ihtiyar bir gün koloniyi toplamış ve onlara demiş ki; 'Gördüğüm kadarıyla iki şeye ihtiyacınız var: ilki bir lider, ikincisi ise spor. Spor olarak da kadim kedi sporu patküdo yapmalısınız...' demiş. Onu dinleyenler gülmüşler ve dalga geçmişler. Fakat yıllar geçtikçe o haklı çıkmaya başlamış. Yakın mahallelerde baş gösteren kuraklık sebebiyle bazı kolonilerde göç hareketi başlamış. Sonuç olarak suya yakın ve insanların yoğun olduğu bölgelerde kedi savaşları başlamış. Bu savaşlarda kolonimiz çok sayıda kayıp vermiş. Ta ki Bilge Tamga düzenli bir savunma sistemi kurana kadar. Kendisiyle dalga geçilen âmâ ihtiyar burayı terk etmiş. Fakat ondan patküdo öğrenmek isteyen küçük bir kedi onun peşinden gitmiş. Tehlikeli yollardan peş peşe geçmişler. Nihayet zirveye ulaştıklarında minik kedicik ona şöyle seslenmiş:

'Ben sizinleyim! Bana öğretin!'

Her gün bu tehlikeli yolu aşarak patküdo öğrenmeye giden bu kedinin anne ve babası kedi savaşlarında hayatını kaybetmiş. Yıllarca bu zorlu yolu her gün gidip gelen o kedi, bir gün Dünya Şampiyonu olmuş... Yine de o zirveye ve o Büyük Bilge'ye gidip gelmekten vazgeçmemiş..."

Bu anlatılanlardan sonra orada bulunan üç kişi olayı tamamen çözmeyi başardılar. Teymür, Elbey

ve Canbey birbirlerine bakarak başlarını salladılar. Artık Öfkeli Kedi Hürcan'ı çok daha iyi anlamaya ve onu çok daha fazla sevmeye başlamışlardı.

“Sizden gelecek hafta Civelek Kedi Patküdo Takımı karşısında hiç olmazsa biraz puan bekliyorum...”

Bu can yakıcı ve yürek burkan konuşmanın hemen arkasından ihtiyar Bilge Tamga, elinde asasıyla görüldü. Bilge Tamga bu inançlı gençlere bir kapalı alan ve gerçek bir parke zemin bulmayı başarmıştı.

“Beni takip edin bakalım!” dedi Bilge Tamga, hepsi tek sıra halinde peşine dizildiler ve ihtiyar Tamga onları yeni tesislerine kadar götürdü. Teymür ise Terlemez'in bacağındaki sargıyı tekrar kontrol etti ve onu evine bırakıp döndü. Kısa süre sonra boş bir kümesten geçerek bir bodrum kata ulaştılar. Gerçekten de burası bir spor salonuna benziyordu. Heyecanla ve gözleri dolu şekilde birbirlerine baktılar. Artık takımlarının bir kaptanı da vardı. Soyunma odaları ve duş... Hepsi ayarlanmıştı. Teymür:

“Arkadaşlar, yarın aynı saatte antrenman burada olacak!” dedi ve dağıldılar.

O gün büyük umutların, yeni bilgilerin ve güçlü bir inancın doğum günüydü.

ON BİRİNCİ BÖLÜM

“CİVELEK PATKÜDOSPOR KARŞISINDA...”

Bir haftalık yoğun bir antrenman temposundan sonra önemli gün gelip çatmıştı. Bilge Tamga takım ile yaptığı son konuşmada takıma büyük moral vermiş ve ilk teknik puan için büyük bir ödül koymuştu. Bugün yine on bir kişilik takımdan on sporcunun tek olarak yarışacağı, bir sporcunun ise yedek olarak kalacağı bir gündü.

Hakemler patküdocuları parkeye davet ettiler. İlk olarak Canbey görüldü, sonra da rakibi. Rakibi ufak tefek gibi gözükse de oldukça tecrübeli bir patküdocuya benziyordu. Hakem işaretiyle mücadele başladı.

Karşılıklı tutuşma sürdükçe heyecan artıyordu. İki patküdocu da rakibinin hata yapması için fırsat kolluyordu. İşin güzel tarafı önceki maç gibi ilk saniye patavtı yaşanmamış olmasıydı. Canbey dayanıyordu ve ilk dakika dolmak üzereydi. Hürcan kenardan maçı heyecanla seyrediyor ve oyuncusuna bazı teknik işaretler yapıyordu. Güçlü rakibi giderek baskısını artırdı ve Canbey'in de dayanma gücü kalmadı. Maçın birinci devresinin yetmiş altıncı saniyesinde üç teknik puan ile Canbey karşılaşmayı kaybetti...

Sonra sırayla parkeye Temkin, Elbey ve Sarman çıktılar. Hürcan her birine büyük bir moral desteği ve taktik vermeye devam etti. Her karşılaşmanın sonunda kaybetse de gidip oyuncusunu aldı, havlusunu verdi ve onu içeriye kadar götürdü. Sonraki gençler... Onlar da rakiplerine karşı bir süre dayansalar da sonunda teknik puanları vererek mağlup oldular.

Derken takımın dokuzuncu yarışmacısı Kenter de üçe karşı sıfır puanla oyunu kaybetmişti. Artık takımlardan geriye sadece birer patküdocu kalmıştı. Sıra Serviler'den Teymür ve rakibi parkenin üzerinde göründüler. Teymür sanki takımının ve hafızasında yüklü tüm hikâyelerin vebali ile parkeye doğru yürüyordu. Oldukça kendinden emin ve güçlü görünüyordu. Arkadaşları ile göz göze geldi önce. Hepsisi de başları önde, kenarda onu seyrediyorlardı.

Hürcan, sanki öncekiler maçlarını kaybetmemiş gibi hâlâ yüksek bir heyecanla Teymür'ü seyrediyordu. Hakem oyuncuları parkeye doğru davet etti ve güçlü rakibi ile omuz tutarak patküdo mücadelesine başladılar. Güçler birbirine denk gibi gözükse de rakip birkaç yıllık bir müsabaka tecrübesine sahipti. Çok hareketli geçen karşılaşmada bacağa çelme hareketleri karşılıklı olarak yapıyor ve bacaklar havaya savruluyordu. Teymür rakibinin her hamlesine karşılık bir karşı hamlede bulunuyor ve hiç açık vermiyordu. Dakikalar ilerledikçe hakem teknik puan verme konusunda daha aceleci olacaktı, bunu oradaki herkes biliyordu.

İşin aslı Teymür daha iyi mücadele ediyordu. Birinci devrenin son otuz saniyesine gelindiğinde hâlâ bir teknik puan çıkmamıştı. Kalan son on saniyede bütün gözler hakemin teknik puanı kime işaret edeceğine odaklanmıştı.

“Şu ana kadar skor tahtasında bir puanı bile olmayan bir takıma verecek hali yok ya!” dedi karşı takımın hocası yardımcısına. Bu arada hakem elini kaldırdı ve sol tarafı işaret etti. Bu işaretle, puan Civelek Patküdospor'a verilmişti. Nihayet ilk patik so-

na ermişti. Hürcan ise Teymür'e destek olmaya devam ediyordu. Hem nasıl destek olmasın... Patavt olmadan ilk patığın sonunu görebilen ilk Sıra Serviler oyuncusuydu Teymür; takımın hiç puanı olmasa da.

"Teymür! Beni iyi dinlemeni istiyorum şimdi. Kalan sürede senden puan filan istemiyorum. Tek isteğim var evlat, çok iyi gidiyorsun, lütfen, bu güzel, bu mücadeleci oyununa devam et!"

"Ama hocam, hakem! Gördünüz... Hakem haksızlık yaptı. Düpedüz puanımızı yediler."

"Sen düşünme puanı! Devam et evlat. Ne hakem ne de rakipler sizi yıldırmasın. Sizin başarılı mücadelenize hepsi ancak bir yere kadar dayanabilirler. Sonra mutlaka puanlar ve zaferler gelecek!"

Mola süresi bitmişti. Hürcan:

"Haydi aslanım!" dedi Teymür'e, "Göster herkese Teymür'ün kim olduğunu..."

Maçın ikinci devresi yine dişe diş bir mücadele ile başlıyordu. Teymür olanca gücüyle rakibe çelme ve dalma hareketleri yapıyor, rakibi ise bu defa parke- nin üzerindeki köşelere doğru kaçıyor. Bu oyun- da dengenin bozulması ve üç patinin aynı anda yere değmesi rakibe puan vermek demektir. Bir de tama- men düşmek tabii. İki bacağa çelme alarak yere düşerseniz üç teknik puanla doğrudan patavt olursu- nuz. Kafa-kol mücadelesinde rakibiniz sizi yere doğ- ru bastırırsa ve bütün vücudunuz yere temas ederse iki teknik puan vermiş olursunuz. Teymür bir puan geride olduğunun farkındaydı. Rakibi patavt etmek istiyordu fakat bu çabası sürekli boşa gidiyordu. Böyle giderse çok hareketli geçen ikinci patığın so-

nunda, hakem yine bir teknik puan kararı verecekti. Eğer puanı Civelek Patküdocusu'na verirse ma iki-ye sıfır olarak rakibe yazılacaktı.

Patığın bitmesine on beş saniye kala Teymür bir hücum daha yaptı. Hakem bu kez elini kaldırdı ve puanı sağ tarafa işaret etti. Teymür başarmıştı. Bu puan Minpado'nun ilk puanıydı. Bütün takım sevinçten havalara uçuyordu:

“İlk puan! İlk puan! İşte bu, helal sana!”

Arkadaşlarına doğru koşan kaptan Teymür çok sevinçliydi. Koşarak antrenörü Öfkeli Kedi Hürcan'ın kucağına atladı.

O da oyuncusunun başını okşadıktan sonra:

“Aferin sana evlat! Haydi, bu maçı alabilirsin. Bak görüyorsun, rakip hızını yitirdi. Şimdi kalan şu son iki dakikayı çok daha iyi değerlendirmelisin. İyi teknikler dene, hızlı ol. Herkes için bunu yap!” diyerek heyecanını dile getirdi.

Hakemin düdüğü ile birlikte patküdocular tekrar parkeye çağrıldı. Hakem ikisine birden:

“Puanlı oyun istiyorum! Sonra itiraz istemem!” dedi ve ma tekrar hareketlendi.

Bu kez her ikisi de bütün güçleriyle birbirlerine saldırdılar. Maçın gerginliği ile rakip, Teymür'ün suratına bir pati indirdi. Teymür'ün yüzünden kanlar akıyordu. Hakem maçı durdurdu ve yüzüne pansuman yapıldı. Gözünün altındaki bant onu parkede Rambo gibi göstermişti.

Canı yansa da devam edecekti. Hakemin işaretiy-le son dakikasına girilen ma yeniden başladı. Teymür şimdi daha da güçlenmiş olarak savaşıyordu.

Bazen yerden öyle yukarıya yükseliyordu ki tribünden seyredenler gördüklerine inanamıyorlardı. Fakat tecrübeli rakibi Teymür'ün bir boşluğunu yakalayıp onu yere düşürmeye çalışıyordu.

Teymür bütün çevikliği ile rakibinin koltuk altından geçti ve ön patilerine doğru hamlesini yaptı. Herkes nefesini tutmuştu o an. Bu olabilir miydi? Evet, evet! Sanki oluyordu, sanki Teymür başarıyordu! Taktığı çelmeden hemen sonra rakibini arkadan kavradı ve sol arka patisine doğru bir sökme tekniği yaptı. Dengesi bozulan rakip, fırtınanın yıktığı bir ağaç gibi sırt üstü devriliyordu. Hakem önce sağ tarafı sonra da parkenin orta beyaz çizgisini işaret etti. Bu maçın bittiği anlamına geliyordu. Maçı Teymür kazanmıştı. Böylelikle Sıra Serviler Minpado takımı, ilk galibiyetini elde etmiş oluyordu.

Maçın bitişiyle takım bir sevinç yumağına dönmüştü. O akşam hep birlikte şarkılar ve marşlar söyleyerek mahallelerine girdiler. Bu Sıra Serviler Minpado için tarihi bir gündü, tabi Öfkeli Kedi Hürcan için de... Ertesi akşam Bilge Tamga bu galibiyet onuruna büyük bir ziyafet verdi.

Gecenin ilerleyen saatlerinde ay ufku terk edene kadar Hürcan gökyüzünü seyretti, hâlâ bu sabah televizyonda kendisi ile ilgili verilen haberi düşünüyordu.

"Patküdo Milli Takımı Avrupa Şampiyonası bu yıl Türkiye'de yapılacak. Takımda Hürcan'ın bulunmaması ve kısa süre önce yaşanan Davos saldırısının etkisi göze çarpıyor. Takımdaki eksiklikler ve sakatlıklar teknik ekibi düşündürüyor..."

ON İKİNCİ BÖLÜM

“HÜRÇAN, YİNE YAPTI YAPACAĞINI...”

“Evet beyler!.. Teymür, ben ve Bilge Tamga bugün Van’a gidiyoruz. Avrupa Şampiyonası finallerini seyredeceğiz ve kısa süre sonra döneceğiz. Sizler Sarman’ın kaptanlığında çalışmalara devam edeceksiniz. Terlemez’in de bacağı daha iyi durumda. O da antrenmanlara başlayacak artık. Biliyorsunuz eylül sonunda Patküdo İstanbul Ligi başlıyor. Artık averaj takımı olmaktan kurtulmak zorundayız. Kurtulalım ki Federasyon’dan biraz para da alabilelim...Var mı bir diyeceği olan?..”

Hepsi bir ağızdan “Hayır efendim!” diye bağırıyorlar.

Hürcan’ın Ağırbel Deresi’nin üzerinden her geçişinde Fuat’la köprü altında oturdukları zamanlar aklına geliyordu. Köprüden on kilometre sonra otoyola ulaştılar. Oradan İstanbul Yeni Havalimanı’na çok kısa sürmüştü. Uçakları o gün öğlen saat bir sularında Van Ferit Melen Havalimanı’na indi.

...

“Üç kişilik bir oda lütfen...”

“Aaa. Siz, siz Öfkeli Kedi Hürcan değil misiniz?!” diye heyecanla sordu resepsiyondaki genç.

“Evet...” dedi gülümseyerek “Bu bey Bilge Tamga, bu genç adam da Teymür...”

“Memnun oldum, buyurun odanızın anahtarı...”

Hürcan’ı ülkede tanımayan yok gibiydi. Onu fark eden gazeteciler uzaktan da olsa birkaç poz yakala-

maya çalışıyorlardı ve flaşlar peş peşe patlıyordu.

Birçok yabancı ülke formalı patküdocu lobide oturuyor; kimi içeriye giriyor kimi ise dışarı çıkıyordu. Hürcan tanıdık yüzler görmek hevesiyle sürekli etrafa bakınıyordu. Fakat hâlâ Millî Takım'dan kimse gözüne çarpmamıştı. Üçü odalarına yerleştiler ve o gün akşama kadar dinlendiler.

"Akşamleyin biraz şehri gezeriz." dedi Bilge Tamga. Teymür bu habere çok sevindi.

Hürcan:

"Olur Bilge Tamga. Van çok güzel bir şehir, gezeelim birlikte..." diye karşılık verdi.

"Dedelerimiz buradan gelmişler. Belki kedi akrabalarımız bile çıkabilir karşımıza." dedi Bilge Tamga.

Fakat Hürcan yine çok dalgındı. Bir süre oda sessizleşti. Hürcan böyle durumlarda yanında bulunanların tercihlerine öncelik verirdi. Bilge Tamga eline bir kitap almış okuyordu. Teymür kitaba göz ucuyla baktı ve üzerinde "İrade Terbiyesi" yazdığını gördü, yazarı Jules Payot idi. Bilge Tamga'nın bu kitabı okuyor olması, ciddiye alınacak bir tavsiyeydi mutlaka.

Bu esnada otel odasının telefonu çaldı. Bir telefon beklemedikleri için şaşırdılar. Bilge Tamga, Hürcan'a başıyla telefona bakmasını işaret etti.

"Efendim!"

"Hürcan Bey, birisi sizinle görüşmek istiyor. Aktarıyorum..."

"Peki, teşekkürler..."

"Alo!.. Dostum. Burada olduğunu gördüm. Televizyonda gördüm... Hoş geldin can dostum! Müsa-

itsen görüşebilir miyiz? Burada olduğuna çok sevindim.”

Hürcan konuşanın Çiko Fuat olduğunu sesinden hemen anlamıştı. Telefonun ahizesini eliyle kapatarak ve Bilge Tamga’ya gülümseyerek fısıldadı:

“Fuat bu...”

Bilge Tamga başını iki defa salladı ve “Tamam, olur...” anlamında bir cevap vermesini telkin etti Hürcan’a.

“Tamam dostum. Biz İpek Yolu Oteli’ndeiz. Akşam bekliyoruz o halde.”

...

“Hoşça kal...”

...

Çiko Fuat’ın yüzünde ve gözünde Davos’un izleri dikkatli bakıldığında görülebiliyordu. Hürcan bir yandan eski dostunun yüzüne bakıyor; bir yandan da çayını yudumluyordu.

“Yarın kritik bir gün bizim için. Burada takımlar beşer kişiden oluşuyor. Sakatlıktan yeni çıkan iki çocuk var. Sağlık kontrollerinde bir aksilik çıkmazsa yarın kadro netleşecek. Dostum, gel şu inadından vazgeç, olmaz mı? Daha vakit varken senin başvuru- nu da yapalım.”

Hürcan:

“Seni gördüğüme sevindim dostum. Doğrusu seni özlemişim... ” diye gülümseyerek cevap verdi. “Fakat...” dedi, “Biz sadece turnuvayı izlemeye geldik. Buna ne kondisyon olarak ne de beyin olarak hazır değilim. Hem o gençlerin hakkıdır bu...”

Fuat, Hürcan'ın bir karar verdiği zaman dönme-yeceğini iyi bilirdi.

"O zaman yakınlarımda olun. Size ihtiyacım olacak..." dedi.

Bilge Tamga, bu obur ve sempatik adama bakıp güldü ve moral vermek için:

"Biz de o yüzden buradayız Fuat Bey." dedi, "Merak etmeyin, turnuva boyunca hep yanınızda olacağız..."

Ertesi Gün...

"Nasıl olur efendim? Bu sporcunun sağlık kontrollerini biz daha iki gün önce yaptırдық. Nasıl kadroya giremez?"

"Bakın Fuat Bey, sağlık muayeneleri ve tahliller, sporcunun bazı vitaminlerinde eksiklikler olduğunu gösteriyor..."

Evrakları kontrol eden K.I.T.A. görevlisi:

"Bu da..." dedi, "Bu sporcu da katılamaz."

Fuat çaresizce geriye çekildi ve beyaz döşemeli, pahalı bekleme koltuğuna oturdu. Elleri başının arasında ne yapacağınız düşünüyordu.

Tam o sırada, "Yeni sporcular... İşte bu kediler!" diyen bir ses duyuldu.

Asasını tıkırdatarak başvuru masasına kadar gelen Bilge Tamga'ydı. Elindeki evraklar ise Hürcan ve Teymür'ün başvuru evraklarıydı.

Fuat hızlıca yerinden kalktı ve Bilge Tamga'nın yanında durdu.

"Evet... Tabi ya. Bunlar da yedek sporcularımız.

Yedeklerimiz var ki zaten..." diye özgüvenle konuşmasını sürdürdü.

"Tamam Fuat Bey. Bu durumda başvurunuzu onaylayabiliriz. Lisanslarınız bu halde tamamlanmış oldu. K.I.T.A olarak Avrupa Şampiyonası'nda Türk Millî Patküdo Takımı'na başarılar dileriz. Bunlar da takımınızın yaka kartları, buyurun."

Salonun girişinde bekleyen Hürcan ve Teymür, kendilerine doğru birinin koştuğunu fark ettiler.

"Efendim!" dedi Teymür, "Şu gelene bakın... Biri size doğru lastiği patlamış arazöz gibi geliyor."

"İşte o kesinlikle Fuat'tır." dedi Hürcan, "ve sana sarılmak isterse bir yerlerin kırılabilir..."

Kahkahalarla gülüştüler. Fuat ikisine birden sarılarak:

"Teşekkür ederim dostum. Sen harikasın. Çünkü sen öfkesi kutsal, zekasıyla şampiyon Öfkeli Kedisin! Sen Çiko Fuat'ın can dostu Hürcan'sın..." dedi.

Hürcan, dostuna içtenlikle gülümsedi: "Benden eski kondisyonumu bekleme sakın." dedi. "Bu sadece Bilge Tamga'nın hatırına olacak, bilesin."

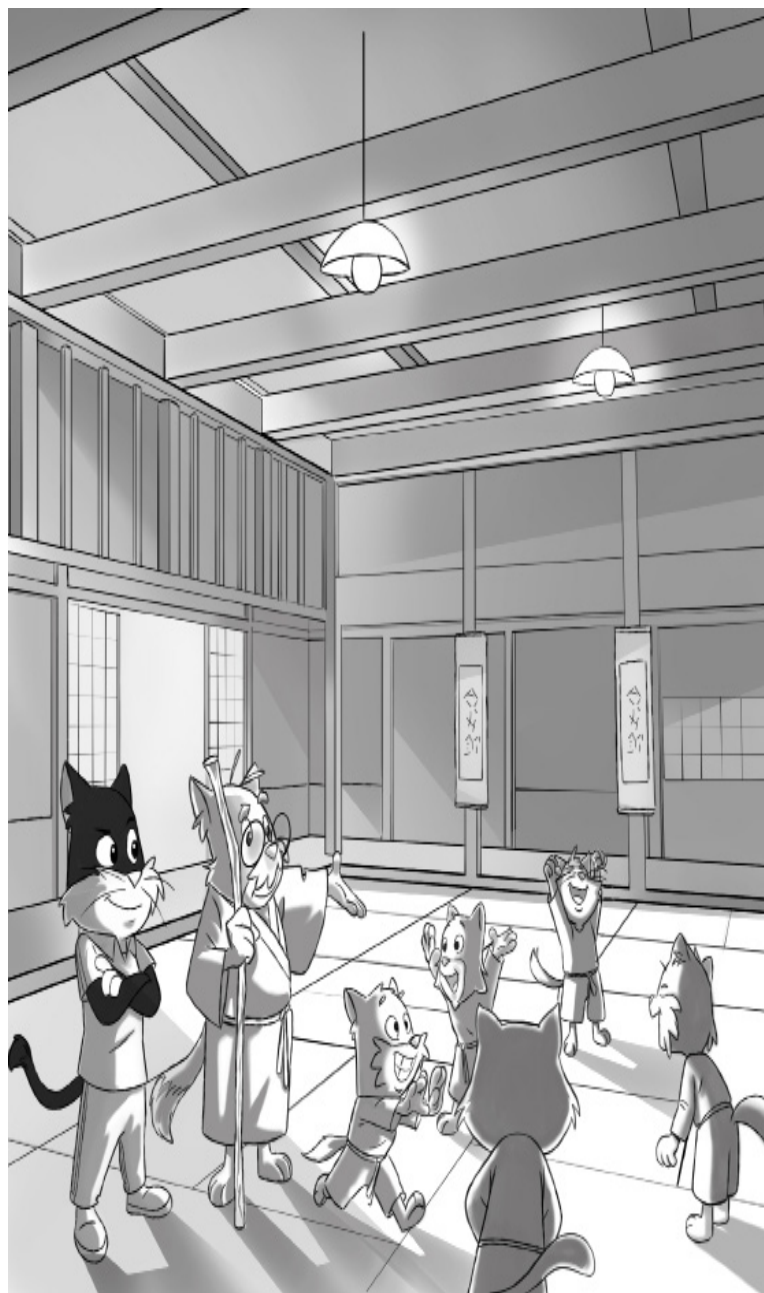
İşleri yoluna koyan Ulu Bilge Tamga görüldü. Her adımında bastonundan çıkan 'tık tık' sesi duyuluyordu.

"Çocuklar!" dedi gülümseyerek, "Söyleyin bakalım, yarın bütün gazeteler ne manşet atacak?"

Fuat hemen cevap verdi:

"Öfkeli Kedi Hürcan Yeniden Milli Takım'da!"

Teymür:

“Milli Takım’da Hürcan Sevinci!”

Hürcan gülümseyerek:

“Çiko Fuat Yine Başardı, Eski Dostlar Yine Beraber...” dedi.

Hürcan ve Fuat birbirlerine sımsıkı sarıldılar... Bilge Kedi Tamga da Teymür’ü bağrına bastı.

Fuat, Bilge Tamga’nın önünde eğildi ve patküdo selamı verdi.

“Çok teşekkür ederim.” dedi, “Sayenizde müsabakalarda biz de varız...”

(Devamı, Öfkeli Kedi Hürcan Avrupa Şampiyonası’nda isimli kitapta...)